

ΔΙΑΛΟΓΟΣ
ΔΥΟ ΓΡΑΙΚΩΝ

ΛΑΟΣΘΕΝΗΣ, ΧΑΡΙΛΑΟΣ.

Χ. Εἰς τὸ προκείμενον, εἰς τὸ προκείμενον, Λαοσθένη. Ἐμακρόντης, φίλε μου ἀπὸ τὸ προκείμενον.

Λ. Ἐξεναντίας. Εἰς τὸ προκείμενον μᾶς ὁδηγοῦσαν τὰ λεγόμενα, καὶ εἰς αὐτὸ πάλιν ἐπιτρέφω. Τί ἦτο τὸ προκείμενον;

Χ. Περὶ τοῦ «Τὶ συμφέρει εἰς τὴν ἐλευθερωμένην ἀπὸ Τούρκους Ἑλλάδα, νὰ πράξῃ εἰς τὰς πορούσας περιστάσεις, νὰ διὰ νὰ μὴ δουλωθῇ εἰς Χριστιανοὺς τουρκίζοντας.» Δὲν ἦτο τοῦτο;

Λ. Τοῦτο.

Χ. Ἐγὼ δ' ἔλεγα, ὅτι λαὸς δὴν τυρμνεῖται ποτὲ, εἰάν ἀποφασίσῃ, νὰ μὴ

Λ

γνωρίζη ἄλλον δεσπότην, παρὰ τὸν νόμον.
 Νόμον, λέγω, συντιγμένον μὲ τὰ λαοῦ,
 ἢ μὲ ἀντιπροσώπων ἐκλεγμένων ἐλευθέρως
 ἀπὸ τῶν λαῶν, τὰς ψήφους. Ὀπλισμένος
 μὲ τοιοῦτου νόμου, καὶ ἀποφασισμένος νὰ
 μὴν ἀφήσῃ τὰ ὄπλα, παρὰ μὲ τὴν ζωὴν,
 τίνα δεσπότην ἔχει νὰ φοβῆται ὁ λαός;

Τίς δ' ἐστὶ δούλος, τοῦ θανεῖν ἀ-
 φροντίς ὄν (·);

Α. Τὸ ἔδειξε, μὲ τὴν ἀλήθειαν! ὁ
 θαυμαστός καὶ γενναῖος λαός τῆς Γαλλίας
 καὶ ἔλυσε τὸ μέγα πρόβλημα, τὴ ὁποῖον
 τεσσαρὶκοντα ἔτη ἔτα ὁ βαθὺς ἐγκέφαλος
 τῶν διπλωματικῶν Εὐρωπαίων ἔμπλασε τό-
 σον, ὡς ἐκινδύνει ν' ἀνάψῃ ἀμφύλιον
 πόλεμον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἂν δὲν
 τὸ ἔλυον οἱ καλοὶ Γάλλοι.

Χ. Ἐἴθετον πρόβλημα

(1) Εὐριπίδ. παρὰ Πλουτάρχ. Περὶ
 τοῦ πῶς δεῖ τὴν ν. ποιητὴ ἀν. § 10,
 σελ. 1-6, Wyllie

Λ. Τὸ περὶ τῆς νομιμότητος τῶν βασιλέων γελοῖον πρόβλημα.

Χ. Γελοϊώτατον ἐπειδὴ οὐδὲ πρόβλημα ὄλως ἦτο. ΝΟΜΙΜΟΣ βασιλεὺς ἂν αἱ λέξεις ἀληθῶς εὐρέθησαν, καὶ σημαίνωσι πράγματα, καὶ ὄχι πραγμάτων εἰδωλα. ΝΟΜΙΜΟΣ, λέγω, βασιλεὺς οὗτ' εἶναι, οὔτε λέγεται, πλὴν ὅς τις ἐμπρίσθη ἀπὸ τὸν ΝΟΜΟΝ, ἢ ὑποφέρεται ἀπὸ τὸν ΝΟΜΟΝ, διότι ἴσχυε δούλος τοῦ ΝΟΜΟΥ. Ὅτινα ἐξεναντίας ὁ Νόμος οὗτ' ἐφήφισιν, οὔτε καὶ ὑποφέρει δύναται, διότι καὶ τοὺς εὐρεθέντας νόμους καταπατεῖ, ἐκείνου ἢ βασιλεία νομίμως μεταβαίνει εἰς τὸν μόνον νόμιμον Κυρίαρχον λαόν, διὰ καὶ ἐκλέξη οὗτος αὐτεξουσίως καὶ πληρξουσίως, νέον βασιλέα, ὅποιον καὶ μ' ὅποιας συνθήκας ἀγαπή.

Λ. Δικαίως ὠνόμασεν Κυρίαρχον (Souverain) τὸν πληρόντα τοὺς φέρους καὶ τὰς χρείας ὅλας τῆς ἀρχῆς λαόν. Ὅς τις πληρῶνει τὰ ἔξοδα τοῦ βιωτικοῦ τούτου συμποσίου, ἐκείνος εἶν' ὁ ἀληθὴς

οικοδεσπότης καὶ Κυρίαρχος, καὶ μόνος ἐκεῖνος ἔχει τὸ δίκαιον γὰ ψηφίσῃ ἐν' ἀπὸ τοῦς συμπότας Συμποσίαρχον. Τοῦτο δὲν εἶναι προβληματικόν.

Χ. Καὶ ὅμως τοιούτον ἐφάνη εἰς τὸν Κασπλιρῆγον, τὸν Μετερνίχον, καὶ ἄλλας τοιαύτας σοφᾶς διπλωματικᾶς κεφαλᾶς, φουσκωμένας μὲ τῆς ὀλιγαρχίας τὸν ἄνεμον. Καὶ ἴδες πῶς ἐσπούδασαν γὰ τὸ λύσασθαι.

Λ. Ὅχι μὲ λήγους νομίμους, ἀλλὰ μὲ τὴν ὁποίαν ἐτίληψαν γὰ ὠναμάσσωσιν Ἄγιαν συμμαχίαν, ἀληθῆ συνωπλοσίαν κατὰ τὸν Λαῶν.

Χ. Εἰπέ, καὶ κατ' αὐτῶν τῶν ταλαιπώρων βασιλέων.

Λ. Ναί, καὶ κατ' αὐτῶν τῶν βασιλέων, ἐπειδὴ τοὺς ἀπάτησαν, συκοφαντούντες τοὺς λαοὺς, καὶ ἀντὶ γὰ τοὺς συμβουλευσῶσιν, ὡς ἐχρεωσοῦσαν, ἂν ἦσαν νομίμων βασιλέων νόμιμοι ὑπουργοί, γὰ πληρώσωσι τὰς πρὸς τοὺς λαοὺς ὑποσχάσεις, τοὺς ἐκπαισάτησαν κατὰ τῶν λαῶν.

Χ. Ἐκαὶ τότε, Ἄφοῦ οἱ λαοὶ ἔγυ-
σαν τὸ αἷμά των, διὰ τὰ τῶν φυλάξωσιν
εἰς τὰς κεφαλὰς τὰ διαδήματα, φροῦρι-
ζόμενα νὰ σπικραχθῶσιν ἀπὸ τὸν ἀκαταμά-
χτητον Ναπολέοντα.

Λ. Μὴ τὸν λέγῃς ἀκαταμάχτητον. Ἐ-
δίξεν ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἦτον ἀκαταμάχτητος.

Χ. Ἀκαταμάχτητος καὶ νομιμώτατος τῆς
Γαλλίας ἡγεμὼν ἤθελε σήμερον εἰσθεῖ, ἂν
δὲν ἠκόλουθαι καὶ αὐτὸς τῆς Ἀγίας συμ-
μαχίας τὰς διδασκαλίας, ἂν δὲν ἐχίνατο
καὶ αὐτὸς Γραικορωμαῖος Αὐτο-
κράτωρ, ὡς ὠνόμαζε περιγελῶν τὸν
Ἀρχηγέτην τῆς συμμαχίας.

Λ. Ἀκούω νέον ἀκουσμα. Ἐξήγησέ
μὲ το, νὰ ζήσῃς!

Χ. Ναὶ, οὕτως εἰκόνιζε τὸν Ἀλέξαν-
δρον, C'est un empereur du Bas—Em-
pire, λέγων πολλάκις. Ἄλλ' ἂν ἀφήσω-
μὲν τώρα τὸν Ναπολέοντα.

Λ. Ἀς τὸν ἀφήσωμιν, ἐπειδὴ αὐτὸς
ἀφίθη κ' ἔπεσε, μὴ δυνηθῆς νὰ κρατηθῆ
ἀπὸ τὴν πτώσιν.

Χ. Συμπέρανε τὸν λόγον σου :

Λ. Ἔλεγα , ὅτι ἀντὶ νὰ συμβουλευθῶσιν , ὡς ἔπρεπε νομίμως , ὑπὲρ τῶν λαῶν , τοὺς βασιλεῖς οἱ ἀνόητοι ὑπουργοὶ τῶν , τοὺς ἐπαρακίνησαν νὰ συγκροτήσωσι κατὰ τῶν λαῶν τὴν ἀνόμως ὀνομασθεῖσαν Ἁγίαν συμμαχίαν .

Χ. Ἀνομώτατα , διότι ἐπονομάσαντες αὐτὴν Ἁγίαν , καὶ ρολίσαντες μὲ τὴν ἐπιγραφὴν « Εἰς τὸ ὄνομα τῆς μιᾶς καὶ ἀδιαίρετου Τριάδος » ἔδειχναν φανερά , ὅτι ἔχει μόνον δὲν ἐντρέποντο πλέον ἀνθρώπους , ἀλλ' ἔπαυσαν νὰ φοβούνται καὶ αὐτὸν τὸν θεόν , ἔτι ἐφάνησαν ἔχει μόνον λαοπλάνοι , ἀλλὰ καὶ ἀσεβέστατοι θεομπαῖκται . Ἡ ἀπόλυτος τῶν βασιλείων ἐξουσία , ἀρῶν ἔφθιρε πρῶτους αὐτοὺς , φυσικῶς ἔπρεπε νὰ φθείρῃ καὶ τοὺς λαοὺς , καὶ νὰ τοὺς κατασχῇ ὄργανα τῆς αὐλικῆς κακίας , ἥτις τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ἐπιθυμήσωσι τὴν ἐλευθερίαν , μόνην ἱκανὴν νὰ τοὺς διδάξῃ τὰ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους καθήκοντα , τὴν ἀληθινὴν

τοῦ Θεοῦ λατρίαν. Γοιούτην ἀληθινὴν
λατρίαν, τοιούτον ἀληθῆ χριστιανισμόν ὑ-
πέσχθησαν εἰς τοὺς λαοὺς, ὑποσχόμενοι
να συντάξωσι τὰς βασιλείας πολιτικῶς καὶ
νομίμως. Ἐπλήρωσαν τὴν ὑπόσχεσίν των,

Λ. Ὡς τὴν ἐπλήρωσεν ὁ Φαραώ. Ὁ
Θεὸς τὴν προσάσσει, « Ἐξάποσειλον τὸν
λαόν μου, ἵνα μοι λατρεύσῃ (1) » καὶ
αὐτὸς ἐπιβαρύνει τὸν λαόν μὲ νέους κόπους.
Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, φωτισμένοι ἀπὸ
τὴν πρόδοον τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ διδασκώ-
μενοι καθημέραν τὰ ἀληθινὰ των συμπε-
ρατα ἀπὸ τὴν ἱερὰν τυπογραφίαν, φωνάζουν
πρὸς τοὺς ἡγεμόνας των. « Ἔως τάρᾳ ἐ-
λατρεύαμεν τὸν Θεόν, ὡς τὸν ἐλατρεύετε
καὶ σεις, ὡς φυσικῶς πρέπει νὰ τὸν λα-
τρεύωσι καὶ οἱ τρυφῶντες ἄργοι ἀπὸ τῶν
ἐργαζομένων τοὺς κόπους, καὶ οἱ σιρευόμε-
νοι τὴν ἀναγκαίαν τροφήν, διὰ νὰ τρέ-
φωσι τοὺς ἀργούς. Ἀπολύσατέ μας ἀπὸ
τότον ἀνηπόφορον βίρος, διὰ νὰ λατρεύω-
μι κοινῶς μὲ σᾶς τὸν Θεόν τὴν ἀληθι-

(1) Ἐξῆδ. δ'. . 23

νήν λατρείαν « Ἐξαπέστειλον τὸν λαὸν μου,
 ἵνα μοι λατρεύσῃ » Καὶ αὐτοὶ, ἡ μάλ-
 λον οἱ διπλωματικοὶ αὐτῶν, ἐξεύρις τὶ ἀ-
 πεκρίθησαν.

Χ. « Ἐν ὀνόματι τῆς μιᾶς καὶ ἀδαι-
 ρήτου τριάδος » Συμβουλευθίντες μεταξύ
 μᾶς ἀκρίβως, συμβουλεύομεν καὶ τοὺς με-
 γίστους, θεῖους καὶ νομίμους βασιλεῖς ἡ-
 μῶν, νὰ μὴ ἀκούωσι τὰς δεήσεις τῶν
 λαῶν, νὰ μὴ τοὺς πιστεύωσι ὄδυρομένους,
 ὅτι δὲν ὑποφέρουσι πλέον νὰ ἐργάζωνται,
 διὰ γὰρ μᾶς χερτάζουσιν ἀργούς. Ἐξίνα-
 πίας πρέπει ν' ἀναγκάζωνται εἰς πλειοτέ-
 ραν ἐργασίαν ἀπὸ πολλοὺς ἐργαδιώκτας, ἐ-
 πεὶδὴ ἡ ἀργία των κινεῖ τοὺς ὄδυρομῶ-
 των, καὶ τοὺς φέρει εἰς τοιαῦτα ζητήματα.

Λ. Ἀπαράλακτα ὡς ἀπεκρίθη ὁ Φα-
 ραὼ . . .

Χ. Ὁ Νόμιμος τῆς Αἰγύπτου Βασι-
 λεύς, « Καὶ τὴν σύνταξιν τῆς πλειοτέρας,
 ἥτις αὐτοὶ ποιοῦσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν,
 ἐπιβαλεῖς αὐτοῖς οὐκ ἀρελεῖς οὐδὲν
 σχολάζουσι γάρ, διὰ τοῦτο κινεῖσθαι »

ἡ λέγοντες Ἐγερθώμεν, καὶ θύσωμεν τῷ
 θεῷ ἡμῶν.

Λ Καὶ ἶδαν ὄψους καρποὺς φαρμα-
 κηροῦς ἐγέννησεν ἡ Φαραωνικὴ αὐτῆ ἀπό-
 κρισις πρὸς τοὺς λαοὺς. Ἐγένισαν τὴν
 Ἑυρώπην ἀπὸ συκοφάντας, ἀπὸ κατασκέ-
 πους, ἀπὸ πατραλοίας καὶ μητραλοίας.
 Ἐξεῖλαν ἐργαδιώκτας εἰς ἕλλην τὴν Γερ-
 μανίαν, ἐργαδιώκτας εἰς τὴν Ἰταλίαν,
 ἀνέβρασαν τῆς Νιαπόλεως τὸ πολίτευμα,
 ἐβροθήσαν τὸν Φερδινάνδον τῆς Ἰσπανίας
 καὶ ἀθετήσῃ τοὺς ἔρκους, καὶ κατὰ κρίψῃ
 τῆς πατρίδος του τὸ σύνταγμα, ἀνέβη-
 σαν εἰς τὴν Πορτογαλίαν νέον Νέρωνα,
 τὸν ἡλίθιον καὶ μιὰρὸν Μηχουέλην, ἔ-
 χειλαν εἰς τὴν Γαλίαν τοὺς ἀποστόλους
 τοῦ Σατανᾶ Ἰησοῦίτας, καὶ βροθήσασαι
 τὸν Κάρολον καὶ καταπατήσασαί τούς
 ἔρκους του...

Χ Τὴν ἐβροθήσαν, μά τὴν ἀλήθειαν!
 τίσον καλὰ ἕως ἐπλήρωσαν τὴν κατὰ τῶν
 ἐπιόρκων προφητείαν τοῦ Ζαχαρίου:

Κ. Ἡ Ποίαν; δὲν ἐνθυμούμας;

Χ. « Καὶ ἐξοίσω τὴ ΔΡΕΠΑΝΟΝ, λέ-
 γει κύριος παντοκράτωρ 'καὶ εἰσελεύσῃ
 νται εἰς τὸν οἶκον τοῦ κλέπτου' καὶ εἰς
 τὸν οἶκον ΤΟΥ ΟΜΝΥΟΝΤΟΣ ΤΩ-
 ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ ΕΠΙ ΨΕΥΔΕΙ,
 καὶ καταλύσει ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου αὐ-
 τοῦ, καὶ συντελίσει αὐτὸν, καὶ τὰ ξύ-
 λα κῦτῳ καὶ τοὺς λίθους αὐτοῦ (1).
 Ὑπὲρ ὀκτακλίσια ἔτη (2) ῥιζωμένον δένδρον,
 τὴν γενεάν τῶν Βουρβόνων ἐθήρισεν ἢ ἐπι-
 ορκία, ἵως ἑνὸς ἔτους λεπτότατον εἶχον.

(1) Ζαχαρ. ε', 4. (2) Ὁ ἀρχηγὸς
 τῆς γενεᾶς τῶν, Οὐγὸς Καπέτος (Hughes
 Capet), ἐξίφθη βασιλεὺς κατὰ τὸ 987
 ἔτος, ἐκλεγμένος ὀχι ἀπὸ τὸν λαόν, ἀλλ'
 ἀπὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἱεραριώτας (Seigneur
 feudaux). Ὁ τότε νόμιμος βασιλεὺς
 (κατὰ τὴν ὁποίαν δίδουν εἰς τὴν λέξιν οἱ
 διπλωματικοὶ σημασίαν) ἦτον ὁ Κάρολος,
 Δουξ τῆς Λοθαριγγίας (Lothaire), ὡς
 ἀπόγονος τοῦ μεγάλου Καρόλου· ἀλλὰ τὸν
 ἀπέβαλιν μέ βίαν, ἐκλέξαντες ἀντ' αὐτοῦ
 τὸν Καπέτον.

Δὲν εἶπες καὶ ὅσα κακὰ ἐπρῆξάν σου ἢ ἐπιόρκος κατὰ τῶν λαῶν Ἁγία συμμαχία εἰς τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα.

Λ. Ταῦτα ἐμελλὰ νὰ προσθέσω, ἂν δὲν ἐδιάκοπτες τὸν λόγον μου. Σὲ γνωρίζω χάριν ἡμῶς ὅτι τὸν ἐδιάκοφες, ἐπειδὴ μου ἀνένθυσες τὸ φρικτὸ δρέπανον, καὶ τὸν ζωηρότατον τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον εἰκόνησε τοῦ δρεπάνου τὴν ἐνέργειαν ὁ προφήτης. Ἐπαρατήρησες τὸ τέλος τῆς τριμῆρας προφητείας; « Καταλύσει ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ συντελίσει αὐτὸν, καὶ τὰ ξύλα αὐτοῦ καὶ τοὺς λίθους αὐτοῦ. »

Χ Τὸ ἐπαρατήρησα καὶ τὸ ἐθαύμασα. Ἐσου γέλεσεν ὄχι μόνον τὸν ἐπιόρκον Βασιλέα, ἀλλὰ καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ. Ἄμε εἰς τὸν Κεραμεικὸν, καὶ ζήτησε τὸ παλάτιον τοῦ Καρόλου. Ὡς ἀπὸ σεισμῶν ἢ πυρκαϊῶν δαπανημένον ἐρημάθη· καὶ ὁ ἀπὸ πολίτας ψυφισθεὶς νέος νόμιμος καὶ πολίτης (3) βασιλεὺς τὸ ἐφυγεν ὡς ἐρεί-

(3) Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἐκγόλ-

πιον, προκρίνας να κατοική τὸν οἶκον τῆς γενέσεώς του, τὸν μόνον ἀπὸ τοῦ νῦν ἄξιον να κυρώσῃ τὸ παλαιὸν του ὄνομα Παλάτιον βασιλικὸν (Palais—Royal). Λέγε τώρα ἔσα ἔμελλε να εἶπῃ.

Α. Ὅσα καὶ σὺ γνωρίζεις κατὰ τῆς ταλαιπώρου Ἑλλάδος μηχανήματα, ἔσα ἔπλεξε κατ' αὐτῆς ἢ κατὰ τῶν λαῶν συνωμοσία τῶν διπλωματικῶν τῆς Εὐρώπης. Μόλις ἤκουσαν τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ἑλλήνων, κ' ἐπενόησαν παντοίους τρόπους να τοὺς ταπεινώσωσι.

Χ. Εἰς τοῦτο εἶχαν κἄν τι δίκαιον. Ἄν οἱ ἐπαναστάται ἔδειχναν τόσῃν φρόνησιν, ἔσῃν ἔδειξαν ἀνδρείαν, ἠθέλων τοὺς ἀφήσειν ἡσύχους· εὐύμφορα καὶ εἰς τοὺς διπλωματικούς να περισχληθῇ ἡ ἐπικράτεια τῶν βαρβάρων εἰς τὴν Εὐρώπην Ἄλλ' αἰ

πίσθη τὸ ἐπίθετον ΠΟΛΙΤΗΣ, ὡς τὸ ἐνδοξότατον ἔλων τῶν ἐπιθέτων. Ἄς προσέχη θμως ἀπὸ τῆς φαρμακείας κολακείας, ὡς “ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν φαρμακείων, μὴ τὸν κείσῃσι να τὸ λησμονήσῃ:

διχόνομαι τῶν Γραικῶν, καὶ ἑξαιρέτως
τῶν προεσώτων ἢ κακίση κυβέρνησις. . .

Α. Δὲν ἀρνοῦμαι τὰς πολιτικὰς καὶ στρα-
τιωτικὰς ἀταξίας τῶν Γραικῶν· δὲν ἀρ-
νοῦμαι τὰς μωρὰς διχονοίας τῶν προεσώ-
των· ἀλλὰ τις σὲ εἶπεν, ὅτι τὰ ζεζάνια
τῆς διχονοίας δὲν ἐσπείροντο ἀπ' αὐτοὺς ἐκεί-
νους, οἱ ὅποιοι ἐξελλαν καὶ εἰς αὐτῆς τῆς
πολιτισμένης Εὐρώπης τὰς πόλεις ἀσυσβέ-
λους νὰ τὰ σπείρωσιν; Ἐξεύριαι πόσα ἔ-
παθεν ἡ ταλαίπωρος Ἑλλάς ἀπὸ τὸν Μα-
τερνίχον, ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὴν ἐπαρχὸν τῆς
Ἑπτανήσου, τὸν ἄγριον Μαιτλάνδον, ἀπὸ
τὸν αὐτόχειρα Κασλερίχον, ὑπουργὸν
βασιλικὴν τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἐσχάτως ἀπὸ
τὸν μορφώτατον ὄλων τῶν διπλωματικῶν
καὶ παρελθόντων καὶ παρίντων, Βελιγκα-
τῶνα, ὅς τις ἀπελπισθεὶς πλέον τὴν δου-
λωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἐπενόησε νὰ τὴν συ-
σφίξῃ, ἢ μᾶλλον νὰ τὴν πνίξῃ, εἰς ἑ-
ρμα τόσον ἕνα, ἕως νὰ εὕρισκται εἰς ἀ-
διάλειπτον κίνδυνον νὰ δουλωθῇ καὶ διύ-
τερον.

Χ. Καί εἰς τὰ πόσιν σεναύρια ταῦτα
 γὰ τῆς ἐνθουσίᾳ καὶ βασιλείᾳ!

Λ. Τὰς διχονοίας τῶν Γραικῶν μὲ λέ-
 γεις. Πράγματι ἐλάβον τὰς διχονοίας, φί-
 λε, ἀλλ' ἡ μὴν ἀληθὴς αἰτία ἦτο τὸ
 μῖσος τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας. "Αν-
 θρωποι πολμήσαντες νὰ ἐπιδουλεύωσιν ἐ-
 λευθερίαν πολιτισμένων καὶ πολυπληθῶν
 ἐθνῶν τῆς Ἑυρώπης, ἵ πῶς ἦσαν δυνατὸν
 ν' ἀφῆτῶσιν ἡτύχους ὄλετους τὸν ἀριθμὸν
 δι' ἁσμένους ἐλευθερίας Ἑλληνίας, βλέπον-
 τες αὐτῶν μάλιστ' τὴν τύπην γενναϊότητα,
 ὥσε νὰ ἐξισόνωνται μὲ τοῦ Μακραθῶνος κα,
 τῆς Σαλαμῖνος τὰ ἀείμνησα κατορθώματα;

Χ Ἄλλ' ἐτύμφορε καὶ εἰς αὐτοὺς·
 πάλιν τὴ λέγω, νὰ περισχλῆ ἡ ἐπικράτεια
 τοῦ Σουλτάνου εἰς τὴν Ἑυρώπην, ὡς
 τὴν περιζέλλουν οἱ Ῥῶσοι εἰς τὴν Ἀσίαν.

Λ. Καλὲ, εἰ λίγαις φίλει! « Ποῖόν σε
 ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων! » ὡς νὰ μὴν
 ἐγνώριζες ποῖα κρίνον συμφέροντα οἱ δι-
 πλωματικοὶ. Δὲν ὀμιλοῦν τὸν φρόνιμον
 τοῦ Ὀμήρου γροντῆ, ὡς τις ἡέουρα νὰ

βλέπη εμπρός και πίσω,

Αμα πρόσω και πίσω
 Λεύσει ὕπως ὄχ' ἄρισα μετ' ἀμφοτέρωσι
 γένηται (1)

Τὸ παρὸν μόνον βλέπουν· τοῦ παρελθόντος ἔχασαν τὴν μνήμην· περὶ δὲ τοῦ μέλλοντος, αἱ ἀπὸ τριακοσίων ἐτῶν μέχρι τῆς σήμερον πολιτικαὶ πραγματεύσεις τῶν μωρτρῶν, ὅτι εἰς τὸ μέλλον μάλις ἐφάνησαν πάντοτε τυφλοί.

Χ Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ παρὸν, δὲν βλέπω τί τοὺς συμφέρει ἢ παρουσία τῶν Τούρκων εἰς τὴν Εὐρώπην.

Λ. Ἀφοῦ ἐτίρξεν τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, καταπατίσονται τὰς πρὸς αὐτοὺς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς ἔρκους, φυσικὰ ἐπρεπεν, ὅσον ἀπρονόητοι τοῦ μέλλοντος καὶ ὅν ἐφάνησαν, νὰ συλλογισθῆσι καὶ τὰ ἐνδεχόμενα νὰ γεννηθῶσιν ἀπὸ τὴν τῶσπε παραγῆν δεινὰ, καὶ νὰ προασφαλισθῶσι κατ' αὐτῶν. Εἰς τοιαύτην περίεασιν, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Σουλτάνου ἢ συμμαχία ἦτον

(1) Ἰλιάδ γ, 109.

εὐσφόρος εἰς αὐτοὺς.

Χ. Τοῦ Σουλτάνου ἡ συμμαχία κατὰ Χριστιανικῶν λαῶν!

Α. Καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, φίλε, ἐν ἡ χρεία τὸ καλίστη. Δὲν εἶναι πρώτη φράσ' ὅτι ἡ διπλωματικὴ ἀφροσύνη ἤρνηθη τὸν Χριστόν. «Ὅς τις ἀνοίξῃ (ἔλεγεν ὁ περιβόητος τοῦ πολιτισμοῦ προέδρασις) ὅλα τὰ βασιλικὰ ἀρχεῖα, θέλει πάντοτε εὐρεῖν τὴν θρησκείαν θυσιασμένην εἰς τὰ μερικὰ συμφέροντα καὶ εἰς τὰς ἐκδικήσεις.» Δὲν εἶναι πρώτη φράσ', οὐδὲ παράδειγμα πρῶτον τῆς ἐκερατείας τῶν ἀλεγαρχικῶν κατὰ τοῦ διδασκάλου τῆς ἰσότητος Χριστοῦ, ἐπλήρωσαν καὶ ἄλλατα ὅ, τι εἶπεν ὁ Δαυὶδ.

Χ. Ἐξάβρω τί λέγεις; τὸ ἢ Παρθέσι-
σαν, οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἀρχον-
τες συνήλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ
κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

Α. Ἐάν κατὰ δυσυχίαν, φίλε μου, τὸ
δοῦσαντὸν τοῦ Ζαχαρίου δὲν ἐπρόφθανε νὰ
θερίσῃ τὰς βουλάς τῆς ἐπιστολῆς, ἀδυνα-

τῷ νᾶ περιγράψω ἕσα κακὰ ἔμελλαν νᾶ καταπλακώσωσι τὴν ταλαίπωρον Εὐρώπην. Ὅλοι τῆς οἱ θλιγαρχικοὶ ἔλοι αἱ ὀνομαζόμενοι εὐγενεῖς, Βαρύνοι, Κόμπτες, Μαρκέζοι, Καβαλλίεροι, καὶ ἄλλοι μὲ ἄλλα γελοῖα ἐπίθετα εὐλοιομένοι κ' ἄνθρωπίσκοι, ἀληθινὰ νευρίσποσα τῶν λαοπλάνων, πολλοὶ τῆς ἐκκλησίας Ποιμένες, λύκοι μὲ δέρματα προβάτων ἐνδεδυμένοι, ἔσαν τὸ σατανικὸν τάγμα τῶν Ἰησοῦϊτῶν, ἔθελαν δράμειν μὲ τὸν σφυρὸν εἰς τὰς χεῖρας νᾶ βοηθήσωσι τὸν ἐπίσκοπον. Ἀπὸ πῆσιν κραιπιάν βοηθούμενος, ἢ μᾶλλον νευροπλαστούμενος, ὁ δυστυχιστὸς Κάρολος δέκατος, συμπεραίνειτε βέβαια, φίλε, τί ἔμελλε νᾶ πράξῃ.

Χ. Ὅ γὰρ ἴσως ἔπραξεν ὁ ὁμώνυμός σου ἑνάτος, νᾶ παίξῃ τὴν τραγωδίαν τοῦ ἀγίου Βερθολομαίου.

Λ. Καὶ τί ἐξῆδον τῆς τραγωδίας ταύτης ἔμελλε νᾶ παιχθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ταλαίπωρων Ἑλλήνων. Ἐ. Ἡ νομίζεις, ὅτι ἀφοῦ ἑκατατρόπων τύσους λαούς τῆς

Ευρώπης, ἔμελλαν ν' ἀφήσωσι τοὺς φίλους των Τούρκους νὰ καταπολεμῶνται ἀπὸ Βοσάρους, Νικήτας, Μιαούλους, Κανάρους καὶ ἄλλους τοιοῦτους γενναίους ἄνδρας;

Χ. Πῶς νὰ τὴ νομίσω! Ὁπισθάγκωνα δεμένην ἤθειαν ἐπιστρέφειν εἰς τὸν Σουλτάνον τὴν δυσουχεστάτην Ἑλλάδα, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ αὐτὸ τῶν Ἑλλήνων τὸ νομα· ἢ ἔμελλαν (καὶ τοῦτο ἤθελαν τὴ ἄνομάσειν εὐσπλαγχνίαν χριστιανικὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας) νὰ τοὺς υποξυγῶσωσιν εἰς κανένα. Ὁσκοδάρην ὑποτελῆ τοῦ Σουλτάνου, τύραννον χριστιανῶν, καὶ τύραννον γραμματισμένον, ὄχι ἀγράμματον, ὡς ὁ Σουλτάνος, ὅς τις δὲν γνωρίζει πλὴν ἓνα μόνον τρόπον τυρννῆς, τὴν μάχαιραν ὁ ἀγράμματος. Οἱ χριστιανοὶ καὶ γραμματισμένοι δεσπύται γνωρίζουν ἄλλους τρόπους πολλοὺς καὶ ποικίλους.

Λ. Ἀπικέζω ποίους καὶ πόσους λέγεις.

Χ. Πρῶτον νὰ δεσμεύσωσι τὴν τυπογραφίαν, ὥστε νὰ μὴ συγχωρεῖται πλὴν

εἰς ἓνα μόνον ἀγορασὸν δοῦλον ἐφημεριδο-
 γράφον νὰ δημοσιεύῃ τὰς προσαγὰς τῆς κυ-
 βερνήσεως, ἀκόμη καὶ νὰ πανηγυρίξῃ τὰς
 ἀρετὰς τοῦ δεσπότη, ἀκόμη καὶ ἡ ἄδεια νὰ
 ἀναγγέλλῃ ἀκριβοῦς πότε ὁ δεσπότης ὑπῆγεν
 εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ πότε εἰς τὸ κινή-
 γιον, πῶς ἀγρίμιον ἐσχότωσεν, καὶ εἰς
 ποίους καὶ πῶσους αὐλικούς τὰ ἐφιλοδύρη-
 σαν. Ἐπειτα νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τοὺς
 λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν πολιτῶν, τὸ
 ἐπιθεὶν χωρὶς μικροῦς κατασκόπους δὲν γί-
 νεται· ν' ἀνείγῃσι καὶ αὐτὰς τῶν πολιτῶν
 τὰς ἐκτροπὰς, διὰ νὰ μὴ τοὺς λανθάνῃ
 μηδ' ὅτι γράφει συγγενὴς πρὸς συγγενῆ,
 ἢ φίλος πρὸς φίλον· νὰ περιεργάζωνται
 τοὺς διδασκάλους τῶν σχολίων τί παραδί-
 δουν εἰς τοὺς μύθητάς τιν, καὶ νὰ ἐμπα-
 δίζωσιν ὅσας κρίνουσιν ἀσυμφόρους εἰς ἐπι-
 τοὺς παροδόσεις, καὶ νὰ ἐπινοῶσι κενθμέ-
 ραν ἄλλα τρεῖς γράμματι· σάνα μέσση,
 ἔσα ἢ ἀγράμματος κεφαλή τῶν Τούρκων
 δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐπινοήσῃ.

Α. Ἀλλὰ ταῦτα, φίλε, ἢ τὰ πλειό-

πέρα ὄσων ἑκαταρίθμους, δὲν εἶναι πολλοὶ μῆνες ἀπὸ ἐγίνοντα εἰς τὴν ἐλευθερον Ἑλλάδα.

Χ. Ἀλλεῖ, φίλε μου, καλλήτερα. Εὐφήμει: καὶ μὴ με λέγῃς, εἰς τὴν θείῃ σου πράγματ' ἀπίστευτα καὶ ἀδύνατα. Ἡ Ἑλλὰς ἐμελλεὶ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν Βαλγικῶνα, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀκόμη διασπίτην, χάρις εἰς τὸ δρέπανον! Κυβερνᾶται ἀπὸ ἕνα πρόεδρον, καὶ τοῦτον προσωρινόν, καὶ τοῦτον τίμιον ἄνθρωπον.

Λ. Τίμιος τὸν ὀμολογῶ κ' ἐγώ, ἄνθρωπον ὅμως, καὶ ἄνθρωπον περικυκλωμένον ἀπὸ πολλὰ κολακεῖα ἀνδράποδα, ἵποια ἰσχυσαν νὰ μεθύσωσιν αὐτὸν τὸν μέγαν Νακολέοντα, καὶ νὰ τὸν τυφλώσωσιν, ὡς ἐμίθουσε κ' ἐτύφλωσεν ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς τὸν τρομερὸν Κύκλωπα.

Χ. Τοῦ Κυβερνήτου ἡ τιμιότης ἐφάνη μάλιστ' εἰς τὴν διαίτησιν τῶν δημοσίων γραμμάτων.

Λ. Δὲν ἐξέδρω πῶς οἰκονόμησε τὰς κεραικομένας εἰς τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα ἐλεη-

μοσύνας. Ἔ'Αλλὰ μὴ δὲν ἴδεις ἐν ἡ πετ-
ρα ὅτι ἡ καταφρόνησις τῶν γρημάτων δὲν
συνοδεύεται πάντοτε μὲ τὴν καταφρόνησιν
τῆς δισποτίας; μὴ δὲν ἐφάνησαν γρημά-
των ἀφρόντισσι πολλοί, καὶ ὅμως πλειόν-
ται ἐξουσίας ἀχίρτασι, ἐνθυμήσου, φί-
λε μου, τὴν τραγικὴν ἐξομολόγησιν τῆς
Μιδείας (1).

„Χεῖρες μὲν ἀγνὰ, φρὴν δ' ἔχει μί-
σμά τι.“

Καὶ ἔλων τῶν μισμάτων τὸ βρωμερότα-
τον, εἶναι τῆς δισποτίας τὸ μίσημα.

Χ. Μὴ πιεζύης, φίλε, ὅτ' ἀκούεις κα-
τὰ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος· ἔχει
πολλοὺς ἐχθροὺς. Ἐν μόνον ἔργον
σου δὲν μ' ἄρισε, τ' ὄνομά σου, λίγω,
χραγμένον εἰς τὸ εὐνείκην νόμισμα. Ἀλ-
λὰ καὶ τοῦτο...

Λ. Ἔ'Αλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κρίνεις τά-
χα ὀλίγον; Ἐγὼ τὸ νομᾶζω Ἐ γ κ λ η μ α
κ θ ω σ ι ὰ σ ε ω ς. Τὸν Ἰαννοῦ ἱριον μὴ-

(1) Εὐριπίδ. Ἰππόλυτ. 317.

να, ἔτος 1828, εὐωδόθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πρὶν σχεδὸν τῆς τελευτῆς τοῦ ἔτους ζίζει τὸν λουσιμένον καὶ ὠραϊσμένον ἀπὸ αἵματα ἑλληνικὰ τῆς Ἑλλάδος πρόσωπον μὲ ξινὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἵνομα, καὶ μὲ τὴν κάκισον οἰωνὸν, τὸν φοῖνικα

Χ. Ὁ μυθῶδης ΦΟΙΝΙΞ, ἀναζωογονούμενος ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (1), δὲν φανερόνει βαίβια μέγαν σεβασμὸν εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴν θρησκίαν· ἀλλὰ δὲν βλέπω τί κακὸν οἶω. νίξεται εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Α. Σημαίνει, ὅτι καθὼς ἡ παλιγγενεσία τοῦ φοῖνικος εἶναι μυθῶδης, πηρόμοια καὶ τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀναγέννησις εἶναι μυθολόγημα ψευδέστατον· ὅτι ἡ ταλαίπωρος Ἑλλὰς δὲν ἀνεστήθη ἀληθῶς, ἀλλὰ τὰρον μόνον ἤλαξε, καὶ ἐπέρασαν ἀπὸ νεκροθλαπῶν Γούρκων χεῖρας εἰς χριστιανοὺς νεκροθάπτας. Δὲν με μέλλει ὅμως τίσον περὶ τοῦ φοῖνικος, ὅσον μὲ ταρασσεί τίνο-

(1) *18 τὴν Γεν. ἑφημερίδ. τῆς Ἑλλάδος 28 Σεπτεμβρίου 1829.

μα ἑπταετοῦς Κυβερνήτου, χαραγμένον εἰς Ἑλληνικὸν νόμισμα καὶ τοῦτο ὠνόμασα Ἐγκλημα καθοσιώσεως.

Χ. Ἄτοπον ἀναμφιβόλως, ὅχι ὅμως Ἐγκλημα καθοσιώσεως, ἐπειδὴ ἔγινε μὲ φῆφρον τῆς Βουλῆς.

Λ. Λαλεῖς, εὐλογημένα, περὶ τῆς σημερινῆς τῶν Γραικῶν Βουλῆς, ὡς καὶ ἐλάλεις περὶ τῆς Βουλῆς τοῦ Ἀρσίου πάγου, ὡς καὶ ἐλάλεις περὶ τῆς πρώτης Συντακτικῆς συλλεούσεως τῶν Γαλλῶν, ὅτε ἔδοξίλευεν ὁ δέκατος ἕκτος Λοδοβίκος ἢ τῆς σήμερον συναθροισμένης, ὅτε βασιλεύει Φίλιππος ὁ πρῶτος Βουλὴ χάρις ἔλεθεραν τυπογραφίαν, δὲν εἶναι Βουλὴ πολιτῶν ἀλλὰ νευροσπῶσαν θιατροπαίγιον.

Χ. Ἐάν ἀληθῆς ἐσυνέδοσαν ἔσα ἰσορρεῖς, ἐπαναλαμβάνω ὅ, τι ἔλεγα καὶ κατὰ τὸν τοῦ διαλόγου μας, ὅτι, Ἄλλο δὲν τυραννεῖται ποτὲ εἴαν ἀποφασίσῃ « καὶ μὴ γνωρίζῃ ἄλλον δισκότην παρὰ τὸν νόμον. Ἄυτοὶ εἶχον νόμον συνταγμένον πολιτικῶς, Ἐπὶ δὲ κἀνεὶς ἐξ

αὐτῶν δὲν ἐφώνησεν, ἦχε, Καίσαρα
 ἐπικαλοῦμαι, ἀλλὰ τὸ πολιτικὸν
 σὺνταγμα ἐπικαλοῦμαι. Διὰ τί ἐβω-
 βήθησαν ὕλοι, ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ κεραυνὸν
 κτυπημένοι. Προσασίζισαι τὸ δεσμὸν τῆς
 τυπογραφίας. ἀλλὰ κί ὅτι τὴν εἶχαν
 ἐλευθέραν, ἰ Ποίαν ἀληθῆ ἐλευθερίαν ἀγά-
 πην ἴδεισαν οἱ ἐφημεριδογράφοι; Ἀντί-
 νὰ ἐρανίζονται ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας τῶν
 φωτισμένων ἐλευθέρων ἔθνῶν νοθεύημα-
 τα ἐπιτήδεια νὰ μορφώσωσι τοὺς ὁμογενεῖς
 εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἐγέμιζαν ἀσάτως τὰ
 χαρτῖα ἀπὸ παντὶς εἶδους φλυαρίας. Τοι-
 οῦτοι βουλευταὶ καὶ τοιοῦτοι ἐφημεριδογρά-
 φοι εἶναι ἄξιοι νὰ δεσπάζονται ὅχι ἀπὸ
 τὴν Καποδίστριαν (ὡς τις, εἶμαι βίβαιος,
 δὲν ἐσωλλογίσθη ποτὲ τοιοῦτον ἀσεβὴς
 καὶ κιαφηρικὸν ἔργον, νὰ δεσπάζῃ τοὺς ὁ-
 μογενεῖς καὶ ὁμοθρήσκους του), ἀλλὰ
 ἀπὸ τύραννον ὕμλιον τοῦ παλαιοῦ Δέρμωνος
 τῆς Ῥώμης, ἢ τοῦ νῦν ἀσεβεστάτου Νέ-
 ρωνος τῆς Πορτογαλλίας. Δὲν εἶναι ὅμως
 τοιαύτη ἡ ἐσωτερικὴ τῆς Ἑλλάδος κατά-

εσσις, οὐδὲ πιεσῶ ὅσα μὲ εἶπας περὶ
 αὐτῆς.

Λ. Τὰ ἔπλασα λειπὸν ἐγώ!

Χ. Ἀπαγε! φίλε μου, καὶ φίλε τῆς
 ἀληθείας, Λαοσθένη. Ἄλλ' ἐπίστυσσε εὐ-
 κλόως ἔχθρους τῆς ἀληθείας καὶ συκο-
 φάντας.

Λ. Ἔστω! ὑποφέρω, δια νὰ μὴ φιλο-
 νεικῶ, νὰ ὑναμασθῶ καὶ εὐκολόπερος. Ἐ-
 πίστυσσα ἠλιθίως ὅσα ἤκουσα.

Χ. Ἐπειδὴ οὐδ' ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὰς
 φιλονεικίας, ἠμολογῶ, « Ἐκὼν αἰέκοιτι
 θυμῶ, » ὅτι εἶναι ἀληθέστατα τὰ ἰσοροῦμε-
 να Παρηγοροῦ, φίλεμου, μὲ τὴν ἀφεισον
 ἐλπίδα, ὅτι ὅλα θείλουν παύσειν, τὴν
 ὅτι ἔφθασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀγγελία
 τοῦ Ζαγεριακοῦ δρεπάνου.

Λ. Τοῦτο μόνον μὲ παρηγορεῖ.

Χ. Ἐπειδὴ ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις
 ἀνέτειλε σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὴν ἀντίχοι-
 ρον κατὰ τὴν πολιτισμένον λαῶν συνομο-
 σίαν, φυσικὰ καὶ τὰς διαφόρους τύπας
 ἐποχὰς ἢ φάσεις ἠναγκάζετο ν' ἀκολουθῆ.

καὶ νὰ συγκινήται μὲ τὰ διάφορα ἄτακτα καὶ μεθυσμένα κινήματα τῆς μεθυσμένης Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας.

Α. Τοῦτο ἦτον ἀναγκαῖον· τὸ παρετήρησα καὶ ἐγώ.

Χ. Θέλεις νὰ εἰσώμην καὶ τὰς διαφορὰς ἐποχῶν ἢ φάσεις τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας, ὡς ὠνομάζαν τὰς ἀρχοντίας τῶν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχοντος οἱ Ἀθηναῖοι;

Α. Ὡς λέγεις, ὡς ἔλεγαν ἐκεῖνοι, « Ἐπὶ ἀρχοντος Πυθοκλέους, Καλλιμηδους, Ἀριστοφώντος, » καὶ τῶν καθένης ἄλλων;

Χ. Ναὶ, παρόμοιόν τι.

Α. Καταρίθμει τὰς· δὲν εἶν' ἀτυχὲς ἢ παραβολή.

Χ. Πρώτην λοιπὸν ἐποχὴν ἢ φάσιν τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας ὀνομάζω « Τὴν ἐπὶ τῶν φαναριακῶν », διὰ τὰ μὴ τὴν διαίρῳ εἰς δύο. Δευτέραν (ἢ ἐνθουμῶμαι καλῶ), « Τὴν ἐπὶ τοῦ Κουρτουριώτου », Τρίτην, « Τὴν ἐπὶ τοῦ μαυρομηχάλη », »

Τιτάρτην, « Τὴν ἐπὶ τοῦ Καποδιστρίου
», τὴν τελευταίαν.

Λ. Ἰ Διατί τὴν ὀνομάζεις τελευταίαν;

Χ. Διότι δὴν προβλέπω, ποῖα μέλλει
νὰ ᾔηαι ἢ κατέξασις τῆς Ἑλλάδος μετὰ
τὴν κυβέρνησιν τοῦ Καποδιστρίου.

Λ. Ἐπειδὴ εἶπες ὅτι τῆς Ἑλλάδος ἡ
κίητις ἀνέτειλεν εἰς αὐτὴν τῆς πολιτισμέ-
νης Εὐρώπης τὴν ἀκατασασίαν, καὶ ὅτι
ἠκολούθησ' ἐξανάγκης τὰς διαφόρους φά-
σεις καὶ ἐποχὰς ἐκείνης, ἀκόλουθον ἦτο νὰ
συμπεράνης

Χ. Ὅτι διὰ τὴν αὐτὴν ἀνάγκην ἔχει
ν' ἀκολουθήσῃ καὶ τὴν νῦν ἀνατείλασαν
νῆαν κατέξασιν τῆς αὐτῆς.

Λ. Ταύτην ἀναμφιβίβως, ἥτις ἐθέρισε
τὰς βουλὰς τῆς παλαιᾶς καὶ σαπρωμένης
διπλωματίας, κ' ἐγνώρισεν εἰς τοὺς λαοὺς
τὰ ἴδια δίκαια, καὶ τὰ πρὸς τοὺς πα-
τρικῶς κυβερνῶντας χρεῖα των, ὡς ἐγνώ-
ρισε καὶ εἰς τοὺς ἡγεμόνας πρῶτον τὰ εἰς
τοὺς λαοὺς χρευσούμενα, ἔπειτα καὶ τὸ
δικαίον νὰ ἀπολαύωσιν ἀπ' αὐτοὺς ὑπα-

κοήν καὶ σίβας.

Χ. Μ' ἀρέσκει τοῦτο, καὶ τὸ κρίνω ἀναγκάζειν νῆαν ἐποχὴν καὶ φάσιν τῆς Ἑλληνικῆς καταστάσεως. Ἀλλὰ ἔπως νὰ τὴν ὀνομάσωμε;

Α. Ἔθελεις ἐγὼ νὰ τὴν βαπτίσω, ὡς ἐδάπτισες ἐσὺ τὰς προτέρας;

Χ. Ναί, φίλε.

Α. « Γῆν ἐπὶ τοῦ δρέπανου, » — ἔτι γελᾷς;

Χ. Δὲν εἶναι κακὴ ἡ ὀνομασία.

Α. Εἰπέ μᾶλλον ὅτι εἶναι θεία, ἐπεὶ δὴ ἡ δεξιὰ τοῦ ὕψιου ἐκίνησε τὸ δρέπανον.

Χ. Καὶ δρέπανον, τὸ ὅποιον δὲν θέλει παύσειν νὰ βαρύνῃ ἕως νὰ καθάρσῃ τὴν Εὐρώπην ὅλην ἀπὸ τὴν ἀντίχριστον ὀλιγαρχίαν, ἕως καὶ τοὺς βασιλεῖς νὰ καταστήσῃ ποιμένας τῶν λαῶν, καὶ ἀληθεῖς νομίμους οἰκονόμους τῶν λαϊκῶν ἰδρώτων, καὶ τοὺς λαοὺς νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τύχης βδελύξας ὀλιγάρχων ἀργῶν, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον τοὺς βυζίνου, ἀλλὰ καὶ τοὺς καταπραυεῖν, ὡς κτήνη δημιουργημένα ἀπὸ τὸν

Θεόν, ὃν ἀμέλγεται τὸ γάλα τῶν διὰ μέ-
 νους κύτοίς.

Λ. Λύκους, ὄχι ποιμένας.

Χ. Ἐπειδὴ τὸν Καποδίστριαν τὴν ἐν τῷ
 κίμωνι, ἐπειδὴ ἀρχίζει « Ἐπὶ τοῦ
 « δρεπάνου ἐποχῆς, πρὶν αὐτὸς τελειώσῃ
 τὴν ἑπταετίαν,

Λ. Ἐπειδὴ μέλει νὰ θερισθῇ ἡ παροῦ-
 σα ἄλαλος καὶ ἄβουλος ἀγέλη, καὶ νὰ
 συγκροτηθῇ εἰς τῆσαν αὐτῆς νέα ἄλλη ἔ-
 χουσα νοῦν καὶ γλῶσσαν Βουλὴ, εἰς τὴν
 τὴν, ἢ μᾶλλον εἰς τὰς μελλούσας νὰ τὴν
 ἐκλέξωσιν ἀρχαιεργίας, ἀνήκει καὶ τοῦ
 νέου προέδρου ἢ καθιρήτου ἢ ἐκλογῆ.

Χ. Ὁ δὲ πορῶν;

Λ. Μεταβαίνει εἰς τὴν τάξιν τῶν λοι-
 πῶν πολιτῶν, καὶ λαμβάνει εὐτυχῆ ἀφορ-
 μὴν νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἕσα ἄτοκα καὶ δε-
 σποτικά ἐσυνέβρισαν εἰς τὴν παρελθούσαν
 τοῦ κυβέτην, δὲν ἦσαν ἔργα ἰδικά του,
 ἀλλὰ τῶν περικύκλω του ἀνδραπέδων, οἱ
 ὅποιοι τὸν ἀπατούσαν, διὰ τὴν κατασῆ-
 σιν μιστῶν εἰς τὸ ἔθνος. Ἐπί λήγει;

εἶναι ταύτης ἄλλη ἀπόδειξις ἰσχυροτέρα ;

Χ. Ἰ Μὲ ποῖον τρόπον κρίνεις , ὅτι πρέπει γὰρ τὴν κέρμη ;

Α . Γὰρ ἑράξῃ μίαν ἄκραν τοῦ δρεπά-
νου , γὰρ γενῆ καὶ αὐτῆς συνθερισῆς μετὴν
Βουλῆν , γὰρ θερίσῃ πρῶτα τὰ δεσμά τῆς
τυπογραφίας , ἐπειδὴ καὶ χωρὶς αὐτῶν μέλ-
λουν γὰρ θερισθῶσιν ἐξανάγκης , ἑλευθερία ,
χωρὶς ἐλευθέραν τυπογραφίαν εἶναι φίλον
ἔνομα , καὶ ὄχι πράγμα . ὅς τις δὲν ἔχει
ἄδειαν γὰρ ἑκράξῃ τὰ φρονήματά του καὶ
διὰ ζώσης φωνῆς , καὶ χαραγμένα μετὰ τοὺς
τυπούς , μὴ σολίζεταί μετὰ τὸ μόνον ἀλη-
θῶς ἐκλαμπρότατον ἔνομα τοῦ πολίτου ,
μὴν ἀπατάται ὅτι εἶναι πολίτης . Δούλος
ἔγινεν ὁ ταλαίπωρος . . .

Χ . Δούλος ἀναντιρρήτως , καὶ δούλος
τῶν ἐκ τριγωνίας δούλων (ὅς ἔλεγαν οἱ
παλαιοὶ) ἀτιμότερος , κἄν ἴθιλε κουχᾶ-
σθαι Πρίγκιψ , Κόμης , Μαρκίζιος , Βαρβ-
νος , ἢ Καβαλλιέρος ἀπὸ τριγωνίας .

« Δούλου τούδ' εἶπας μὴ λέγειν ἄ τις

φρονεῖ (1). "

Λ. Ὅχι μόνος ὁ ἀναγκαζόμενος νὰ σιωπᾷ, ἀλλὰ δοῦλος ἀκλήμῃ ἀπὸ τριγωνίας, καὶ ὅς τις τολμᾷ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς ἴσους καὶ ἑμοίους του νὰ σιωπῶσιν...

Χ. Διότι ὅς τις φοβεῖται τὴν λαμπρῆδα τῆς τυπογραφίας, πράσσει ἢ μελετᾷ νὰ πράξῃ, ὑποῖα πράσσουν οἱ δοῦλοι, ἤγουν ἔργα σκίτους, ἔργα τοῦ Σατανᾶ. Εἰς μόνην τὴν ἐλευθερίαν ἐδίβη νὰ μὴν φοβῆται τὸ φῶς, ἐπειδὴ μόνος αὐτῆς τὰ ἔργα εἶναι ἔργα ἀρετῆς.

Λ. Ἀφοῦ δὲ θερισθῶσι τῆς τυπογραφίας τὰ δεσμά καὶ ἀναλάβωσι φωνὴν οἱ βίβλοι καὶ κωφοὶ, χρεωσθῶν νὰ τελεωποιήσωσι καὶ νὰ κάμωσιν αἰδίον τὸ ἕως τώρα δι' ἀνάγκην ὀνομαζόμενον Π ρ ο σ ω ρ ι ν ἰ ν σ Ὑ ν τ α γ μ α, ἐξειδικεύσαντες αὐτοῦ ὅσο κριθοῦσι χρεῖαν ἔχοντα διεκδύσεως, χωρὶς νὰ τοῦ ἐγγίξωσι τὰ κύρια.

Χ. Ἰ Ποῖα ὀνομάζεις κύρια;

(1) Εὐριπίδ. Φοίνισσ. 395.

Λ. Νὰ μείνη ἡ Ἑλλάς, ὡς ἐφημέριον κατάρχας, ἀδασίλευτος, καὶ Πολιτεία αὐτόνομος, κωδικομένη ἀπὸ Βουλὴν ἀντιπροσώπων ἐκλεγομένων κατέτος ἀπὸ τῶν λαῶν.

Χ. Ἐμίαν μὴν Βουλὴν;

Λ. Συμφερώτερον ἢ ἐλὶ εἶσθαι, νομίζω, διπλὴν μίαν τῶν ἀντιπροσώπων ἐκλεγομένην, ὡς εἶπα, κατέτος, καὶ δευτέραν, ἐκλεγμένην κατὰ διετίαν, καὶ ὀνομαζομένην Γερουσίαν. Ἐπὶ τὸ κρίνεις σὺ;

Χ. Τὸ διπλοῦν προκρίνω κ' ἐγώ. Μὰς ἔμεινε τέρα ὁ Κυβερνήτης.

Λ. Τετραετίαν ἂν κυβερνᾷ αὐτός, κατὰ τὴν κυβερνήτην τῆς Ἀγγλοαμερικανικῆς Πολιτείας.

Χ. Δὲν σ' ἀρέσκει, βλέπω, ἡ ἑπταετία.

Λ. Ἐλησμώνησαι, φίλε μου, τὸ ὁποῖον σὺ πρότερος μ' εἶπες ὑμῖνος δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου, ἐλησμώνησαι, ὅτι ἡ νῦν φάσις ἢ ἐποχὴ τῆς Ἑλλάδος, πρέπει νὰ ὀνομασθῇ, ὡς ἐσυμφωνήσαμεν νῦν (ἢ) ἐπὶ

τοῦ δρεπίνου ; „ Ὅταν ἡ ἐποχὴ τῆς Γαλλίας ἦτον “ Ἡ ἐπὶ τοῦ γόστου Βιλ-
λέλου „ ὅς τις , ὄρισας παρανόμως τὴν
ἐπταετίαν τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς , τὴν ἐ-
γέμισε μὲ τριακόσια ἀνδράποδα . . .

Χ. Καὶ πῶσον γελοῖα ἀνδράποδα ! ἔπει-
θὲ ἐφαντάσθησαν , ὅτι τριακόσιοι πυγμαῖοι
ἐδύναντο νὰ καταπολεμήσωσιν ὑπὲρ τριά-
κοντα ἑκατομμύρια τοῦ πλέον φωτισμένου
λαοῦ .

Λ. Ὅταν , λέγω , ἡ Γαλλία εἶχεν ἐ-
πταετῆ Βουλὴν , ἐπταετῆ κυβερνήτην ἐ-
πλίσαμεν κ' ἐμεῖς , ἐπειδὴ τὰς φάσεις
τῆς τότε Εὐρωπαϊκῆς καταστάσεως ἐξανά-
γκης ἔπρεπε ν' ἀκολουθῆ καὶ ἡ Ἑλληνι-
κὴ κατ' ἐξουσίαν .

Χ. Τώρα λοιπόν , ἀφοῦ τὸ Παρισινὸν
δρέπανον , ἐθήρισε σιμὰ πολλῶν ἄλλων καὶ
τὴν ἐπταετίαν , συμπεραίνεις , ὅτι χρεω-
σοῦμεν νὰ τὴν καταργήσωμεν καὶ ἡμεῖς .

Λ. Χρὴς ἀμριβολίαν , φίλε μου , νὰ
μικροχρονισθῶσι κρίπει ὅλα τὰ μακροχρό-
νια . Ὅτιδον εἶναι πάσης ἀρχῆς , ὅσον γη-

ράσκει, νὰ μωραίνεται.

Χ. Διὰ τοῦτο ἐπροκρίθησαν αἱ ὀλιγο-
χρόνοι παρὰ τὰς μακροχρόνους ἰσχάς, αἱ
πολιτεῖαι παρὰ τὰς κατὰ διαδοχὴν βασι-
λείας, καὶ μάλιστα τὰς πτωχάς.

Λ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μισίλλην Βελιγ-
κτὼν ἐπειθήσει νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἄπορον Ἑλ-
λάδα ἄπορον βασιλεία, διὰ νὰ τῆς βυζύσῃ
καὶ ὅσον αἶμα ἀφῆκασ' εἰς αὐτὴν οἱ
Τούρκοι, ἐπειδὴ δὲν εὔρισκε πλέον γάλα.

Χ. Νὰ πληρώσῃ ὅ, τι ἔλεγεν ὁ Σαλω-
μών, ὅς τις μάλον ἔτι ἦτο δεσπότης, ἔ-
κρινεν ὅμως ὅτι οἱ πτωχοὶ δεσπότης ἦταν
οἱ χεῖριστοι δεσπότης, ἀναγκαζόμενοι νὰ γί-
νωσκαι λύκοι, διὰ νὰ τρέφωσι τοὺς παρασί-
τους των.

Λ. Ἐπὶ τί ἔλεγεν ὁ Σαλωμών;

Χ. « Λέων πεινῶν καὶ Λύκος διψῶν,
ὅς τυραννεῖ, πτωχὸς ὢν, ἔθνους πε-
νηροῦ. (1)

Λ. Ὡραῖον! Χάρις εἰς τὸν φρόνιμον
Λευπόλδον, ὅς τις ἐφυλάχθη τὰς παγί-

(1) Παροιμ. κβ', 15.

δας τῶν διπλωματικῶν, μὴ θελήσας μή-
τε Λέων μήτε Λύκος τῆς πτωχῆς Ἑλ-
λάδος νὰ καταταθῇ.

Χ. Τῆς ἐτοιμάζουν ἴσως τὴν ἕραν ταύ-
την ἄλλον λέοντα ἢ λύκον, καὶ ὁ Θεὸς
ἐξεύρει ποῖον· δὲν εἶναι πολλοὶ οἱ Λεο-
πάλδοι εἰς τὸν κόσμον.

Λ. Τῆς ἐτοιμάζουν! Ποῖοι, φίλε; Κἂν
ἐτύχη νὰ ἀναβλασῆσῃ ἡ θερισθείσα Ἀ-
γία συμμαχία; ἢ Ἑλλὰς δὲν ἔχει τι
πλέον νὰ τὴν φοβῆται, ἕως νὰ δεχθῇ λύ-
κον ἢ λέοντα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς.

Χ. : Μὲ ποῖαν δύναμιν ἔχει νὰ ἀντιστα-
θῇ ἡ ταλαίπωρος Ἑλλὰς εἰς τὰς βουλὰς
τοῦ Βασιγκτώνοσ ἢ τοῦ Ματερνίχου, ἐπειδὴ
ἔχει χρεῖαν τῆς προστασίας τῶν βασιλέων
τῆς Εὐρώπης;

Λ. Ἐχει χρεῖαν τῆς εὐνοίας ὅλων,
καὶ χρεωσθεῖ νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπ' ὅλους,
δεομένη καὶ παρακαλοῦσα νὰ τὴν σπλαγ-
χνισθῶσι. Περὶ δὲ προστασίας, δὲν τὴν συμ-
φέρει νὰ προστατεύεται ἀπὸ κανέν' ἄλλον,
πλὴν ἀπὸ τοὺς Γάλλους.

Χ. Οἶδ' ἐγὼ βλέπω τλίον εἰλακρινεῖς φίλους τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ προθυμοτέρους νὰ βοηθήσωσι τὴν Ἑλλάδα ἄλλους παρὰ τοὺς Γάλλους. Παρὰ τὴν ἔμφυτον εἰς αὐτοὺς φιλελευθροπῖαν, χρεωσοῦν νὰ βυθώσωσι τοὺς Ἕλληνας καὶ ὡς συγγενεῖς τῶν Ἑλλήνων.

Α. Ἰ Τὶ νοεῖς μὲ τὸ Συγγενεῖς;

Χ. Ἰ Ἐλπισμόνητες ὅτι ἐκράτησε παρὰ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν πολιτεία ὀνομαζομένη Γαλλογαρκικία;

Α. Ἰ Ἐχεις δίκαιον· δὲν μου ἤλθεν εἰς τὴν μνήμην ὁ Στρίδων. (1)

Μ. Ἰ Ἐνθυμῶσαι βίβαια τέρα, τί ἴσους καὶ περὶ τῆς ἀρχήτερα γενομένης ἀποικίας τῶν φευγόντων τοὺς βροβίρους φωκαέων εἰς τὴν Λιασσαλίαν, ὅσας ἄλλας πόλεις καὶ δευτέρας ἀποικίας ἐκτίσαν οἱ Γραικομασσαλιῶν.

(1) " Κατίσχον δὲ τὴν χώραν ταύτην οἱ Γαλάται... ἵως παρ' ἐκόντων ἔλαβον τὴν νῦν Γαλατίαν καὶ Γαλλογαρκικίαν λεγομένην " Στράβ. Γεωγραφ. XII, σελ. 560. Οἱ μεταγενέστεροι τῆ

ται οὗτοι, τὴν Ἀγάθην (2), τὸ Τυροῖν-
τιον (3), τὴν Ὀλβίαν (4), τὴν Ἀντίπο-
λιν (5), τὴν Νίχκιαν (6), τὴν Ἀερίαν
(7), τὰς Στοιχάδας νήτους (8), καὶ ὅτι
αὐτοὶ ἐπολίτισαν καὶ ἐξημέρωσαν πρὸ τῶν
Ῥωμαίων ὅλην τὴν ἔπειτα ὀνομασθεῖσαν
Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν (9), ἕως
να προσκαλέσιν αἱ περὶ ὅλας Γαλλικαὶ
πόλεις προρέσσορας ἐπισημῶν καὶ τεχνῶν
ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν (10).

ὀνόμασαν καὶ ἀνέστρωψα Γραικογαλλίαν. (2)
ygie (3) Tyreni (4) Eoube
(5) Antibes (6) Nice (7) venitoux, κα-
τὰ τὸν Δαμβίλλην, vers κατ' ἄλλους
"18. Στράβ. IV, σελ, 180 καὶ 185,
καὶ τὰς ἐκεῖ Γαλλικὰς σημ. τοῦ Κοραΐ.
(8) Hes d' Ieres. "18. Στράβ. IV,
σημ. 184. (9) Provençia romana (Pro-
vence). (10) "Ἐστ' ἡ πόλις [Μασσα-
λία] μικρῶ μὲν πρότερον τοῖς βερβο-
ῦροις ἀναίτε πειδαυτήριον, καὶ φιλέλ-
ληνας κατακυβάζε τοὺς Γαλάτας, ὅ-
τι καὶ τὰ συμβόλαια ἑλληνιστὶ γράφοντα

Λ. Ἀλήθεια ! Καὶ συγγενεῖς καὶ χροῦσσαι, οἱ Γάλλοι τῶν Γραικῶν. Ἐκ τούτου ἐξηγῆται, διὰ τί οἱ Γάλλοι ἐφάνησαν μετὰ τῶν εὐεργετησάντων ἡμᾶς λαῶν οἱ φιλελληνέστατοι πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας Γραικοῦσ', καὶ διὰ τί οἱ Γραικοὶ τοὺς Γάλλους ἠγάπησαν πάντοτε, καὶ ἀπὸ τοῦς Γάλλους μάλιστα ἤλπιον βοήθειαν εἰς τοὺς ἀγῶνας των.

Χ. Ἐμμεῖς δὲ παλαιὰ λείψανα σπερμάτων φιλογραικίας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Γάλλων, καὶ φιλογαλλίας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Γραικῶν· τὰ ὅποια ἤλθεν ὁ καιρὸς ν' ἀξήθησεν εἰς δένδρον μέγα, ἀφ' οὗ τὸ Παρισινὸν δρέπανον ἐθήρισε τοὺς φουδερίζοντας τὰ τὰ πνίξασιν. Τοῦτο ἐπίζηται ἀπὸ τοῦς φιλογραικοῦς Γάλλοι.

Λ. Εἰπέ, πολὺ πλέον καὶ ἀπὸ τοῦς

„ Σοφιστὰς γοῦν ὑποδέχονται, τοὺς μὲν
 „ ἰδίᾳ, τοὺς δὲ αἰ πάλαι κοινῇ μισσοῦ-
 „ μιναι, καθ' ἕνα καὶ ἑαυτοῦσ'. „ Σπριβ.
 IV, 244, 131.

Γραικούς, εάν οἱ Γραικοὶ ἐπιμείνωσιν ἀ-
μεταθέτως εἰς τὴν σωτήριον βουλήν νὰ
μὴ δεχθῶσι πλὴν τῶν Γάλλων μόνων τὴν
πρασασίαν, χωρὶς ν' ἀναμείξωσιν εἰς τὰς
ὑποθέσεις των κάμμιαν ἄλλην βασιλείαν
εὐρωπαϊκὴν.

Χ. Ἐλπίζεται καὶ τοῦτο . . .

Λ. Χάρις εἰς τῶν Πορισίων τὸ δρέπα-
νον! ὅσον πύξην εἰς τὸν Γάλλων τὰς
φυγὰς ἢ προθυμίαν νὰ βοιθήσωσι τοὺς Γραι-
κοὺς, ἄλλο τίσον ἔχασαν οἱ λοιποὶ τὴν
ὑρεξιν ν' ἀνοκατώνωνται εἰς τὰς ὑποθέ-
σεις τῶν Γραικῶν.

Χ. Μὴ τὸ πισεύτης τοῦτο. Τὸ δρέπα-
νον ἐθέρισε τῆς Ἀγίας συμμαχίας τὰς
κακουργίας, ἀλλ' ὄχι ἀκίμη καὶ τὰς ἐλ-
πίδας τῆς ἑλως.

Λ. Αἴ! φίλε, ὅποιος ἐλπίδας μὴ
λίγει; Τὸν μόνον δυναστὴν νὰ διασώσῃ τῶν
Ἀγίαν συμμαχίαν Ἀλεξάνδρον ἐθέρισε
πρὸ πολλοῦ ὁ θάνατος. Ὁ Νικίτης ἔχει
κεφαλὴν ἀσυγκρίτως πολὺν φροντιστῆραν
τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ μέλλει

ν' ἀκολουθήσῃ τ' ἰσοφὴν παράγγελμα. Νὰ μὴ πολυσαλευῖται.

Οὐ χρὴ κινεῖν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν (1).

Ἡ κλήσις τοῦ εἶναι νὰ μακίζη τοὺς Τούρκους, καὶ ὄχι νὰ πολεμῇ τοὺς φωτισμένους λαοὺς τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ κηταγίνεται νὰ φατίζῃ τοὺς ἰδιούτους τοῦ, ἀπὸ τοῦς ἰσλαμικοὺς δὲν ἔχει τι νὰ φοβῆται. Εἰς τὴν κλήσιν ταύτην ἀπεφάσισα νὰ μείνῃ. « Ἐν τῇ κλήσει ἢ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μείνω » (2). Νικητὴς καὶ προταιοῦχος τῶν βερδάρων, ἂν τοῦ ἔλθῃ ἔριξις (καὶ πρέπει ἀπὸ τοῦ ἔλθῃ) νὰ τοὺς σαρώσῃ καὶ ἀπὸ τὸ Βυζάντιον, ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ὅλους εἶναι εὐδὸς μὴν ἐμποδισθῆ· ἀπὸ μόνον τὸ γενεῖον ἔθνος τῶν Γάλλων ἔχει νὰ ἐλπίζῃ συμμαχίαν.

Χ. Τοὺς λοιποὺς ταύτους φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ, μὴ θιλήσωσι ν' ἀναμετρώσι πάλιν ἀ-

(1) Θιωγν. 27.

(2) Α. Πρὸς Κορινθ. ζ'. 20.

κόλιφοι εἰς τὴν εὐτυχεῖν καὶ ταύτην νίαν ἐπο-
χὴν τῆς Ἑλλάδος, Ἰὴν ἐπὶ τοῦ
δρεπάνου.

Α. Τοῦτο μάλιστα τὸ θεῖον δαίπανον
χρειασοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ φοβῶνται, μὴ ἢ Κα-
ταλύσῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἴκου αὐτῶν
καὶ συντελέσῃ αὐτοὺς ὡς ἐποντέλας
τῶν Κάρων. Δὲν ἐφάνη μόνος οὗτος ἐ-
πίρροπος.

Χ. Ἐπάτησαν καὶ αὐτοὶ βίβλια τοὺς
πρὸς τοὺς λαοὺς των ἔρκοις καὶ τὰς ὑπο-
σχέσεις· ἀλλὰ τί κακὸν εἶναι, ὅτι ἐνῶ οἱ
λαοὶ διαφθίνονται ἀπὸ τὰς δυσυχίας των,
εἰς μένος τῶν διπλωματικῶν τὰς σοφῶς
κεφαλὰς τὰ παύματα δὲν ἰσχύσαν περὶ
νὰ γενῶσι μὲθ' ἡμᾶς.

Α. Λανθάνουσι, φίλε. Ὁ Μιτερνίχος
ἐκοτάλιθε τόρῳ καὶ μὴ θέλων, ὅτι ἰθαρί-
στη τρέφειζος ἢ ἄγία συμμοχία, καὶ ἀν-
τὶ νὰ ἐπιβουλεύεται τὴν ἐλευθερίαν τῆς
Ἑλλάδος, ἀσφολεῖται εἰς τὴν φροντίδα
μὴ τοῦ φύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας ἢ ἄδικως κα-
τεχομένη ἀπὸ τοὺς Ἀουριακοὺς Ἰταλί.

Ὁ Βελιγκτῶν ἔμαθε καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐπέρα-
 σεν ὁ καιρὸς τῆς σοτανικῆς διπλωματίας τῶν
 Ἀγγλικῶν ὑπουργῶν· ἐπληροφορήθη τῶρα,
 ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν θείλουν συγχωρήσειν τὴν
 πώλησιν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐπωλήθη ἄλ-
 λοτα ἢ Πάργα. Ἰ Δὲν βλέπεις, ὅτι πρῶτος
 ὁ Βελιγκτῶν ἠναγκάσθη ἀπὸ τὴν κοι-
 νὴν ὑπόληψιν τοῦ (πολὺ φρονιμωτέρου τῶ-
 ρα) λαοῦ τῆς Ἀγγλίας, νὰ δικαιώσῃ τὸ
 Παρισινὸν δρέπανον.

Χ. Ναι, πρῶτος αὐτὸς ἐσπούδασε νὰ
 προσκυνῆτῃ τὸν ἀπὸ τὴν νόμιμον Κυρίαρ-
 χην, τὴν λαὶν, νομίμως ψηφισθέντα βασι-
 λέα Φίλιππον. Εἶχεν ὅμως ἴσως καὶ ἄλ-
 λας αἰτίας τῆς τῆς σπουδῆς. Τὸν κα-
 τηγοροῦν, ὅτι αὐτὸς ἐμαθήτευσεν τὸν μω-
 ρὸν Πολιγνώων νὰ κατατατῇ τοὺς ὄρκους·
 εἰς τοῦ Βελιγκτῶνος τὴ διπλωματικὸν γολ-
 κουργεῖον, λέγουσιν, ὅτι ἐκαλκαύθη ἄλλο
 δρέπανον, νὰ θείσῃ ἔχι τὴν ἐπίπρῳον κιά-
 ρολον, ἀλλὰ μωριῶδες πολλὰς Γάλλων,
 ὅσοι ἐξητυύσαν εἰρηνικὰς τὴν ἐνέρκως ὑποσχέ-
 θείσαν φράσκειν τοῦ πολιτικοῦ συντάγματος.

Α. “ Λέκκον ὄρουσε καὶ ἀνίσκαψεν οὐ
τὸν, καὶ ἐμπισεῖται εἰς βόθρον ὃν εἶργ
σατο (1). ”

Χ. Δὲν τὸ βεβαιῶνω, φῆμιν σὲ λέγω
καὶ φῆμιν τόσον αἰσχρὰν, ὥστε ἄλλος τρ
πος νὰ ἀπολυθῆ ἀπ’ αὐτὴν δὲν ἐμείν’ ε
τὸν Βελιγκτώνα πλὴν ἢ σπουδῇ νὰ κυλο
κίση πρῶτος τὸν φίλιππον, ἐπειδὴ ν
τὸν ῥαπίση δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν.

Α. Τοιαῦται φῆμαι δὲν περιγολίζου
πλὴν τοὺς τέχνην ἔχοντας νὰ ἐπιβουλεύω
ται τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν, τοὺς πολ
λίτας ἀποδείξαντας, ὅτι, διὰ νὰ ἦναι μί
νοι ἐλεύθεροι, ἐπιθυμοῦν ἔλθω τῶν λοιπῶν
ἀνθρώπων τὴν δουλείαν. Δὲν συκινῶνται
ταὶ εὐκόλα ὡς φεύσῃ, πλὴν ὡς τὴ φε
μίζεται ὡς φιλοφροδῆς. Ἄλλ’ αἰς ἐπιση
φωμεν εἰς τὴν μελασσαν τυχὴν τῆς Ἑλλάδος.

Χ. Εὐτοχιστάτη ἐλπίζω ὅτι θελεῖ εἰσελεῖ
ἤρχισον ἢ εὐτυχία πῆς ἀπὸ τῆς παρούσης
ἔρας. Τὸ θεῖον δέσπονον τὴν καθαρίζει

(1) Ψαλμ. 55, 15.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

στον ἀπὸ τοῦς Γιαντισάρους τοῦ Πάπα,
 ἐς Ἰησοῦτας.

Α. Ἐκαὶ πόσοι Ἰησοῦται εὐρίσκονται
 ἐν τῇ Ἑλλάδι; Πολλὰ ὀλίγοι.

Χ. Ἐγὼ μίως τοῦ Σατανικοῦ τάγμα-
 τος τοῦτου ερασιώτης ἀρκεῖ νὰ ἀναστῆ
 ἴθως ἐλόκληρον· « Μικρὰ ζύμη ἔστιν
 τὸ φέριμα ζυμοῖ (1) »· Ἐπεισο δὲν
 ἄλλογίξαι, πόσοι ἄλλοι ἀπ' αὐτοῦς ἔ-
 λθον νὰ πετάξωσιν ἐς ἀκρίδες, καὶ νὰ
 ταπλακώσωσι τὴν Ἑλλάδα, εἰν τὸ δέ-
 νον δὲν ἐθέριξε τὴν μέλλοντα νὰ τοῦς
 ἴλη εἰς αὐτὴν.

Α. Ἐτοιότον σκοπὸν εἶχεν ὁ Κάρολος;

Χ. Δὲν ἔχεις χρεῖαν νὰ τὸ μάθης ἀπ'
 ἐ. Ἐξεύρεις ὅτι ὁ κατὰ κερὸν βασι-
 εύων ἀπ' τὴν γενεάν τῶν βερβόνων ἐσολί-
 στο μὲ ἐπωνόμιον ἐξέριστον τὸ ΧΡΙΣΤΙ-
 ΑΝΙΚΩΤΑΤΟΣ. Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ
 ριζιανικά του ἔργα ἦτο νὰ προσατεῖν καὶ
 οὐς κατοικοῦντας τὴν Σύραν, Γαζόν,

(1) Α. Πρὸς Κορινθ. ε', 6.

ΔΥΤΟ ΓΡΑΙΚΟΝ

Τῆνον καὶ ἄλλας νήσους Δυτικῶς
 ρινοῦς. Τοῦτο εἶχε κἄν τινὰ δικαιο
 γίαν, ἂν καὶ ἦτο πολὺ δικαιοῦτερον.
 προστεῦθη ὅλους τοὺς Ἕλληνας, καὶ
 γι τὴν ἐλάχιστην μερίδα τῶν Ἑλλήνων
 ἐπειδὴ ἦλοι οἱ Ἕλληνας ἀνεξίναζαν ὑ
 πὸν αὐτὴν ζυγὸν τῶν βαρβάρων. Ἄλ
 λ' αὐτοῦ ὁ ζυγὸς ἀρνήσθη κατακλυσθεῖς καὶ
 αἵματα Ἑλληνικά, καὶ ἐτυγχεράσθησαν
 καὶ Ἀνατολικοὶ καὶ Δυτικοὶ εἰς μίαν π
 λητίαν, μὴ ἐξουσίαν πληρεστέτην νὰ κρ
 τῆ καυένως τὴν πατροπαράδοτον αὐτ
 θρησκείαν, τίνα χρεῖαν προσσχίς ἄλλ
 εἶχαν πλέον οἱ Δυτικοὶ παρὰ τὴν προσ
 σίαν τῶν νόμων τῆς κοινῆς Ἀνατολικῆς
 καὶ Δυτικῆς πολιτείας.

Λ. Καὶ ὅμως τὴν ἐζήτησαν οἱ ἄπλοῦς
 τοι (διὰ τὴν μὴν εἶπω τι βαρύτερον ἄ
 λο), προκρίναντες νὰ κυβερνῶνται ὡς ἄ
 δρέποδα ἀπὸ ἀλλογενεῖς γόντας παρὰ
 λαμπρύνονται μὴ τὸ ὄνομα Πολίται
 Ἕλληνας. Γοιαύτη ζήτησις, δὲν ἐκα
 ταβλάθαν οἱ ταλαίπωροι, ὑπὲρ ἦτο φανερό

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ροσασία ἀπὸ τοὺς Νόμους τῆς πατρί-
των.

Χ. καὶ ὅμως ἐφάνη τίσον πρόθυμος νὰ
ἐπικυρώσῃ καὶ ὁ Χριστιανικώτατος βα-
σιλεὺς, ὅςτι, φοβούμενος μὴ μείνωσιν ἀ-
σάτευτοι, ἐπαρίδωκεν, ὡς παρακαταθή-
αν ἱεράν, εἰς τὸν Λεοπόλδον τὴν προστα-
σαν τῶν Δυτικῶν Χριστιανῶν, ἢ μᾶλλον
τῶν κυβερνάντων αὐτοὺς Ἰησουϊτῶν, διὰ
τὴν σπαίρωσι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ζι-
νιὰ των.

Λ. Ἐν ἴσῳς ἔγινε καὶ τοῦτο ἀπὸ τὰ πολ-
ὰ ὅσα ἐπαρακίνησαν τὸν φρόνιμον Λεο-
πόλδον νὰ παραιτηθῇ τὴν βασιλείαν τῆς
Ἑλλάδος.

Χ. Ὅπως ἂν ἔγιναν, ἡ Ἑλλάς ἐλευθε-
ώθη καὶ ἀπὸ βασιλεία καὶ ἀπὸ Ἰησουϊτας.

Λ. Τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Ἡ μέλλουσα νὰ
τυγχροτηθῇ νέα ἑλληνικὴ Βουλὴ, γρεωρεῖ
χι μόνον νὰ κρατῇ τὰς πύλας τῆς Ἑλ-
λάδος κλεισμένας εἰς τῶν ἰερωμένων Ἰη-
σουϊτῶν τὴν εἴσοδον, ἀλλὰ νὰ φροντίσῃ
καὶ τὴν ἀπόκλεισιν ἀπὸ τὸ πολίτευμά της

πολλῶν ἄλλων Ἰησουϊτῶν κοσμικῶν, ὅσοι ἀπὸ τῆς ἐπινοήσεως μέχρι τῆς σήμερον τυραννοῦν τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα.

Χ. Παρατηρῶ, ὅτι μύλις ἔρυσεν ἡ ἀγγελία τοῦ Δρεπάνου εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἡ ταλαίπωρος καὶ βωβὴ Βουλὴ, ἤνοιξε τὸ στόμα, καὶ πέμπει καὶ πρέσβουν νὰ συγχαρῇ τοὺς Θεριστὰς.

Α. Καλὰ μοῦ ἐνθ' ὤμησες τὴν ἀλλόκοτον τούτην πρεσβείαν. Τοῦτο μάλιστα ἔδειξε τὴν ἀβουλίαν τῆς ταλαιπύρου Βουλῆς. Ἔθνος πτωχόν, τὸ ἄποϊον δὲν ἔχει πῶς νὰ θρέψῃ τοὺς χύσαντας καὶ χύνοντας τὰ αἵμά των ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ νὰ πέμψῃ μὲ μικρὰν δαπάνην ἐν' ἀπὸ τοὺς πολίτας τὸν ὀλιγαρχέστατον, νὰ συγχαρῇ τὸν πολίτην βασιλέα Φίλιππον, πέμπει Πρίγκιπα, ὅς τις, ὡς Πρίγκιψ, Πριγκιπικῶς ἀκολούθως πρέπει καὶ νὰ ζῇ. Καὶ Πρίγκιπα χειροτονημένον ἀπὸ τ' ἄνους. Ἄλλο δὲν ἔμεινε πλέον παρὰ νὰ στείλωσε καὶ τὸν Κορτζάν εἰς τὸν Μετιρνίχον, καὶ τὸν Ἰφλαντίδην εἰς τὸν Βελγικῶνα,

διὰ γὰρ ἀναστήσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ τοῦ Βυζαντικοῦ φανερῶς, νῆον ἄλλο Ἀντιφάναρον.

Χ. Δὴν τὸν ἔσειλαν ἡμῶς ἐπίτηδες. Εὐρίθη κατὰ τύχην εἰς τοὺς Παρισίους.

Λ. Νόσιμον εἶναι τὸ κατὰ τύχην! Μὲ...

Χ. Ἐπεὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀπίσθους φοβεῖσαι Ἰηπούτας. Ἄν ἐχειροτονήθη Πρίγκιψ ἀπὸ Τούρκου, εἶναι δυσύχημα, ὄχι ἀμείρημά του.

Λ. Μὲ εἰρνεύεσαι βλέπω. ἢ δὴν ἀναγινώσκεις, ὡς φαίνεται, τὰς ἠφημερίδας. Τίσον ἀπέχει νὰ ὑδῶρέται ὡς δυσύχημα τὴν ἐπίθεσιν τῆς ἱερᾶς χειρὸς τοῦ Σουλτάνου εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὅτε τὸν ἐχειροτόνησε Πρίγκιπα. Ἐπεὶ τὸ κτυχᾶται ὡς προτέρημα, καὶ προτέρημα ἐκ διγασίας, καὶ ἐπρόσθεσεν ἀκόμη εἰς τὸ νομῆά του ὅτι ὁ ἀγενὴς τύραννος δὴν ἔγνωριζε, τὴν πολῦτιμον λέγων τῶν εὐγενῶν τῆς Εὐρώπης συλλαβὴν, τὸ ΔΕ, ὀνομαζόμενος Πρίγκιψ Δὲ Σαῦτσσ. Τὸ κωμικώτατον ὄλων τούτων, ὅτι καὶ ὁ ἐπίλογος τῆς δι-

αλωματικῆς ταύτης ῥητορείας φοβερῶς
τρόπον εἰπὼ τοῦ Ἑλλήνα, λέγων, ὅτι
ἀπὸ τὸν πρίσθον κρέμεται καὶ ἡ ὑποχία
καὶ ἡ δυσυχία τῆς Ἑλλάδος.

Χ. Τοῦτο μόνον ἔπρεπε νὰ σὲ βίλη εἰς
ὑπορίαν, ὅτι δὲν εἶναι ἰδιόκ' τοῦ λόγου.

Α. Ἰδιόκ' μου ἴσως!

Χ. Ἀλλὰ τινὲς ἀνοήτου, ἀπὸ τὴν δ-
ποιῶν τοὺς ἔλαβεν ἡ ἐρημεριδεχρίστος, χω-
ρὶς πολλὴν νοῦ προσοχίαν. Ἐπειδή ποτε
καὶ ἂν ἦναι τοῦ λούτσου τὰ περιέλευσε-
ρίας φρονήματα, δὲν τὸν κρίνω ὅμως τό-
σον γυμνὸν καὶ ἀπὸ τὸν κοινὸν νοῦν, ὥς
νὰ καυχᾶται εἰς τὴν ἐκδιγονίας ἀρχὴν του,
Κατὰ τύχην, ὡς εἶπα, εὐρέθη εἰς τοὺς
Παρισίους, κατὰ τύχην τὴν ὀνόμασαν καὶ
οἱ διοικοῦντες τὰ τῆς Ἑλλάδος πρίσθον.

Α. Πιλεὶ τὴ Κατὰ τὴν τύχην! Ἀ-
σεῖος εἶσαι, φίλε μου Χαρίλαε, ἀλλὰ δὲν
εἶναι καιρὸς ἀσειούστος. Δὲν σε λανθά-
νει, ὅτι ἡ πατρίς μας πολιορκεῖται ἀπὸ
ὀλιγαρχικοὺς. Καιρὸς εἶναι, ὅς τις ἀγ-
πά τὴν πατρίδα του, νὰ διαμετρήσῃς λέ-
-

γει ἢ παροιμία) « Τὴν σκάρην . σκάρην ,
 καὶ τὰ σῦκα , σῦκα ,, καὶ νὰ λίγη πρὸς
 τὸν Τσαμαδὸν , τὸν Μεταξάν (Κόμματα
 καὶ τῦτον ἑπταννησιώτην) , τὸν Λουκῆς
 πούλον καὶ τοὺς ἄλλους βουλευτάς (1) .
 ,, Ἐξοχώτατοι ἦ (ἂν θέλετε) καὶ Ἐκλαρω
 ,, πρότατοι βουλευταί , ἂν ἐοίς δὲν ἔχετε
 ,, νοῦν νὰ διακρίνιτε τὰ τυχερὰ ἀπὸ τὰ προ-
 ,, κλημένα , μὴ ζητεῖτε νὰ καταπέσειτε
 ,, καὶ τοὺς ἔχοντας νοῦν , ὅτι τὰ πρόπολη
 ,, λοῦ μαγειρευμένα ἰσονόησαν κατὰ τύ-
 ,, χην . Ὁ πρέσβυς σας ἀπεσάλη , νὰ κυ-
 ,, λισθῆ καὶ νὰ σὰς συγκυλίση εἰς τοὺς
 ,, πίδακας τοῦ ἐπιόρκου Καρύλλου , καὶ ὕχι
 ,, νὰ συγκυρῆ πολίτην βασιλεία τὸν Φί-
 ,, λιππον . ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ κακὴν τύχην
 ,, τῶν ὑλιγαρχικῶν σας (καὶ τοῦτο μόνον
 ,, εἶναι τὸ κατὰ τύχην) ἰσονόησεν ἡ ἀλ-
 ,, λήκοτος πρεσβεία σας μὲ τὸν παράδοξον
 ,, θερτισμὸν τοῦ ἐπιόρκου , ἠναγκάσθητε καὶ
 ,, σεις νὰ μεταμορφωθῆτε πάραυτα εἰς προ-

(1) Ἴδι τὴν ἀνωτέρ. διομοσθ. ἐφημερίδα*

ἢ σκυνητὰς τοῦ Θεοῦ δρεπάνου . . . ἢ Ἀσεΐ-
σμων, φίλε μου, ἢ πολλῶν Θρήνων ἀξία
κρίνεις τὰ τοιαῦτα μηχανορραφήματα;

Χ. Τὰ ἑρηνόυσα, φίλε, ἀπὸ ψυχῆς,
φιλοσφῆσαν ἀξία Θρήνων. Γελῶ τώρα καὶ
περιγελῶ τοὺς ἐλπίζοντας νὰ τἀνασῆσωσιν
ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν τρομερὸν Θερτισμὸν τῆς
τυραννίας. ἢ Ἡ νομίζεις, ἑταίφου ἔφθασεν
εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀγγελία τῶν συμβάν-
των εἰς τοὺς Πρισίους, μέλλει νὰ λη-
θαργῆ ἢ Βουλὴ ἀκόμη, ὡς ἐληθάργησεν
ἔως τώρα, ἢ ὅτι οἱ ἐκεῖ νέοι μας δὲν θέ-
λουν τὴν ἐξυπνίσειν, μετὰ τὴν βροντοφῶνον
σάλπιγγα τῆς τυπογραφίας.

Ἡ δὲ πολλίων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἡδ' ἔτη καὶ λύσει. Τῆς γὰρ κράτος
μέγισον (1);

Λ. Γὺ κράτος εἶναι βίβαια μέγισον,
ἢ κραυγὴ τρομερά, καὶ τὸ δρέπανόν της ὀ-
ξύτατον. Εἶθε μῖνον, ὅς τις μέλλει νὰ
μετοχειρισθῆ τὰ ἱερά της ὑπῆα, νὰ τὰ

(1) Ἰλιάδ. β', 117.

δράση καὶ μὲ χειράς ἱεράς!

Χ. Τοῦτο εὐχομαι κ' ἐγώ. Κάνεις δὲν ἔχει πλεονοῦτε δικαίον οὔτε δύναιεν νὰ ἐμποδίσῃ ἐφ' ἡμερίδας. Ἀλλ' ὅς τις ἐπιθῇ μετὰ νὰ συντάξῃ γυναικίαν, καὶ ὄντος ἀξίαν ἐλευτέρου ἔθνους, ἐφ' ἡμερίδα, χρεώσῃ, ὡς εἶπες, νὰ κρατῇ τὸν κλαυθμὸν μὲ χειράς ἱεράς· χρεώσῃ νὰ διδάσκη ἡσύχως τοὺς δημῶτας τὰ ἀληθῆ των συμφέροντα, νὰ παρασῆσθαι εἰς τοὺς συμπόλιτας τοῦ ἕσα ἔπαυον μέχρι τῆς σήμερον δεινῆς, καὶ τὴν ἀληθεῖς αἰτίας τῶν δεινῶν· νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τῶν κυβερνητικῶν σχολεία ἐλληνικῆς παιδείας, καὶ πολλὰ καὶ καλά, ὡς ἔκρινεν ἕως τῶρα ἡ κυβερνήτης, ἐξαπλῶνων τὴν ἀλληλοδιδασκτικὴν μέθοδον.

Α. Τὰ ἀλληλοδιδασκτικὰ σχολεία ἦσαν καὶ πρὸ τοῦ κυβερνήτου, δὲν τὰ κοτίσασιν ὁ κυβερνήτης· ἀν τὰ ἐξάπλωσεν, ἐκλήρωσε χρεὸς τῆς κυβερνήσεως. Αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι παιδεία, ἀλλὰ παιδείας θεμελίαι· κατωγῆς κρυμμένα, ἐπάνω τῶν ἰσοκρίτων δὲν ἀνεφάνη ἀκόμη κανὸν ἀξίον ἔ

λάδος κτίριον παιδείας Ἑλληνικῆς.

Χ. Δὲν θέλει ἀργήσῃν νὰ ἀναφάνῃ καὶ αὐτό· ἔχει χρῆσιν ἐλπίδας.

Α. Τοιοῦτον κτίριον ἐπιθυμῶ, εἰς τὸ ὅποῖον νὰ διδίσκωνται καὶ νὰ ποτίζωνται παιδεύθεν τὰ Ἑλληνικὰ μυστήρια τὰ σωτήρια νοθεύματα τῶν προγόνων φιλοσόφων, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Σωκράτους (1), νοθεύματα σύμφωνα μὲ τῆς ἐραῆς ἡμεῶν θρησκείας τὰ παραγγέλματα περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀδελφικῆς ἰσονομίας, νὰ ἀγαπῶσι πολιτείαν ἰσνομον, καὶ νὰ βδελύσσωνται τοὺς δεσπότας, ὡς ἀνατροπικὰ καὶ

(1) Ἐμποδίσθη, λέγουσιν αἱ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰδήσεις, ἡ παράδοσις τοῦ Γοργίου τοῦ Πλάτωνος. Δέντε περὶ τοῦτο μόνον τὸ παρανομον ἐμπόδισμα, εἰάν ἀληθεύῃ, ἀρκεῖ νὰ δείξῃ, πόσον κίνδυνον τρέχει ἡ ταλαίπερος Ἑλλάς νὰ χάσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς, εἰπεὶ τολμῶνται εἰς αὐτὴν ὅσα δὲν ἐτόλμων ἀκόμη ὁ Ἰηγουέλης εἰς τὴν Πορτογαλίαν.

καὶ τῆς πολιτείας καὶ τῆς θρησκείας, ὡς φθορίας πάσης ἀρετῆς, καὶ γεννήτορας πάσης κακίας. Μόνη ἡ ἐλευθερία εἶναι γεννήτρια τῆς ἀρετῆς, ἐπειδὴ μόνη αὐτὴ γεννᾷ τὴν μητέρα τῆς φιλότητος ἰσότη-
τα, **ΙΣΟΤΗΣ ΦΙΛΟΤΗΣ.**

Χ. Ταῦτην τὴν ἰεράν ἰσότητα καὶ φιλότητα, μέλουν νὰ διδάσκωσιν ἀπὸ τοῦ νῦν τὰ σχολεῖά μας, ταῦτην νὰ σαλπίζουσι καὶ οἱ γενναῖοι ἐφημεριδογράφοι, διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι καὶ τὴν γενικὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τῶν ἀγενῶ της ἕως τῶρα φέρον.

Λ. Ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδογράφους μάλιστα ἐλπίζω τῆς Ἑλλάδος τὴν σωτηρίαν, ἔχον πληροφρονηθῆσιν, ὅτι τῆς τυπογραφίας ἡ σάλπιγξ εἶναι σάλπιγξ θεία. Οὐαὶ εἰ, ἐκεῖνον, ὅς τις τὴν μολῶναι μὲ ἐξερσίματα δεισιγροσῶν, καὶ ὄχι μὲ τὰ θεία τῆς φιλοσοφίας ἐμψύσματα! Οὐαὶ εἰς αὐτὸν, ἂν διδάσκη ἄλλο τι παρὰ ὅ,τι ὅλας ἀκούει καθ' ἡμέραν διδασκόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Χ. Λέγεις βέβαια τὸ «Οἱ δοκοῦντες

ἢ ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐ-
 τῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν καταξουσιάζου-
 σιν αὐτῶν οὐχ οὕτω δὲ ἔσαι ἐν ὑ-
 μῖν κ τ. λ. (1)."

Α. Τοῦτο καὶ ἔχει ἄλλο τοῦ Χριστοῦ τὸ
 θεῖον παράγγελμα, τὸ, "οὐχ οὕτω δὲ
 ἔσαι ἐν ὑμῖν." καὶ νὰ διδάσκωσι τοὺς
 συμπολίτας των νὰ λογίζονται ὡς τις
 τὸ κατεφρονεῖ, ὡς ἀτίχριστοι.

Χ. Παράγγελμα ἔχει πολλὰ σέμφορον εἰς
 τοὺς βασιλεῖς καὶ δρεπανικώτερον ἀκόμη εἰς
 τοὺς ἐπισημαζομένους Πρίγκιπας, Κύρη-
 τας, ἑαρόνους καὶ Καβαλλιέρους.

Α. Καὶ τοὺς νομίμους βασιλεῖς τιμῶ
 καὶ σέβουμαι, ἐπειδὴ τοὺς σέβονται, ὡς
 χριστῶν, τὰ κυβερνώμενα ἀπ' αὐτοὺς ἔ-
 θνη, καὶ κινεῖ ἄλλο εἶδος πολιτείας δὲν
 κατηγορῶ, ὅταν τὸ πολιτευόμενον εὖν ε
 εὐχαριστεῖται εἰς αὐτό. Ἄλλ' εἰς ἡμᾶς
 οὔτε τὸ Προσφινὸν μας πολιτεύμα ἐφαρ-
 φασε βασιλεία κ τ ρ ἄς, οὐδέ ἄλλο ὄλε-

(1) Μάρκ. 1, 42.

θριώτερον δύναται νὰ πάθῃ ἢ Ἑλλάς, εἰς τὴν παρούσαν ἀσθενῆ καὶ πενιγρὰν αὐτῆς κατὰσασιν, παρὰ νὰ βασιλεύεται. Περὶ δὲ Πριγκίπων, Κομήτων καὶ ἑσους ἄλλους ὀνόμασι, τὰ ἀγενέστατα καὶ αἰσχρὰ ταῦτα ὀνόματα, λείψανα βρωμερὰ τῆς βρωμερᾶς τιμαριωτικῆς (Γουδοίω) κατασάσεως, πρέπει νὰ ἐξαλειφθῶσι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Χ. Μὴ λέγεις, Νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἑξαλειμμένα καὶ κατασφαγμένα πρὸ πολλοῦ ἦσαν ἀπὸ τοὺς Γόθους· ἀλλὰ νὰ μὴν ἀνασθῶσιν, ὡς ἐσπούδασιν ὁ Πάππυς νὰ ἀναστήτῃ τοὺς Ιασουίτας,

Λ. Ἐχeis δίκαιον. Εἶναι γελοῖον, μὲ τὴν ἀλήθειαν! ἐνῶ τῶν Γάλλων ἡ πρώτη Συντακτικὴ σύνοδος (Assamblée constituante) τὰ ἐκατάρχησε, καὶ ἐσχάτως τὸ Παρισίνον ἄρπικον τὰ ἐθίρεισε κρήρριζα, εἶναι λέγω γελοῖον, νὰ ἀκούωνται εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Λεωνίδα, πρώτην φοράν τὴν ἀγνοεῖ εἰς ἐκείνους τῶν αἰσχυρῶν ἐπιπέ-

τα. Οί μίμηταί τῶν ἡρώων ἐκείνων νέαι ἤρωες ἔχυσαν τὸ πολυτίμον αὐτῶν αἷμα διὰ νὰ πλύνωσι τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ βρωμεροῦς Μουσουλμάνου, καὶ ἔτι νὰ ποτίσωσι τὴν φιλοδοξίαν τῶν θελόντων νὰ τὴν μολύνωσι μὲ νέας βρώμας, τὰς ὁποίας οὐδ' αὐτοὶ οἱ Μουσουλμάνοι ἐγνώριζαν.

Χ. Γελοιοτάτην βέβαια! ἐπὶ ἡ πολιτεία μας ἐπαγγέλλεται τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν τὸ πολίτευμα, νὰ ἐμβάσωμεν εἰς αὐτὴν ὀνόματα ἄγνωστα εἰς τὸν Βασιγκτῶνα, εἰς τὸν Ἰεφεροῶνα καὶ τοὺς ἄλλους ἀοιδίμους ἀρχηγέτας τῆς εὐνομίας...

Λ. Ἐνῶ τῶν ἀοιδίμων τούτων ἀνδρῶν ὁ μαθητὴς καὶ φίλος καὶ διάδοχος Λαφαῆτης, ἀπέπλυνεν ἀπάνωθεν τοῦ ὡς δυσωδιστάτην βρώμαν, τὸν τίτλον τοῦ Μαρκεσίου, νὰ ἀκούωνται εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος νέοι τίτλοι, στίγματα μᾶλλον τῶν ἐκ τριγωνίας δούλων παρὰ ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἐκωνόμια.

Χ. Στίγματα καὶ στίγματα, τῶν ὁποίων θέλει γέσσω ἀναστήσειν τὸ ἔθνος ἡ

ἀπόπλουςις·

Α. Δύσκολος, ἢ μάλλον ἀδύνατος ἦτον ἡ ἀπόπλουςις τῶν πρὸ τοῦ Δρέπανου ἡλ-
 λά τῶρα, χερσὶ εἰς τὸ Δρέπανον! αἱ
 τ. βολοὶ καὶ παγίδες τῶν σχολιῶν ὁ-
 δῶν, (1) τῆς ἀντιχριστιανικῆς διπλωματί-
 ας ἐυρίσθησαν, καὶ ἡ Γαλλία ἐλευθερω-
 μένη ἀπὸ τοῦ Ἰησουΐτου καὶ τὴν μασθη-
 τὴν τῶν Ἰησουΐτων Κάρολον, δὲν θέλει
 ἀφήσειν τὴν Ἑλλάδα ἢ ἐν χειρὶ διαρπα-
 ζῶντων αὐτὴν, οὐτὶ ἰσραηλικῶν, οὐτὶ λαϊ-
 κῶν Ἰησουΐτων. Οἱ Γαλλογραικοὶ, θέ-
 λουν ἄρξαι εἰς βασιλείαν τῶν Γραικῶν,
 ὅτι διότι τοὺς ἐδούλωσαν εἰς τὴν Θερσίμιν
 οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τοὺς Περσίους ἰσραη-
 κῶν, ἐκκίμαζαν οἱ ἠγροῦνται βουλευ-
 τὰί μας (2); ἀλλὰ διότι εἶν ἀπὸ τὴν

(1) Παροιμ. κ', 3.

(2) Ἰδὲ τὴν ἀνωτέρω ὀνομασθεῖσαν Γαλλο-
 λικὴν ἐπιμεριδα, ἢ Ναντιουαί, ὅπου λέγει
 πρὸς ἡγγαλλικὴν οἱ ἐξομώτατοί τινες
 βουλευτὰί, ἀκούσαντες, ἔτι οἱ εἰς τοὺς

φύσιν πλασμένοι οὕτως, ὥστε νὰ συμ-ἀ-
σχησι μὲ τοὺς πάσχοντας, καὶ νὰ βοηθῶ-
σι τοὺς ἀδικουμένους.

Παρισίους εὐφροῦντες Γραικοὶ νέοι συνηγο-
νίστησαν μὲ τοὺς γενναίους Γάλλους κατὰ
τὴν βασιλικὴν φυλακὴν καὶ τῶν Ἑλβετίων.
Ἐμαθεν, ὡς φαίνεται, καὶ ἡ βουλή μας
τὰς διπλωματικὰς τῆς Εὐρώπης κομψότη-
τας, καὶ ἦν εὐκόλιον νὰ μετανδύεται τὴν
Λεοντῆν ἢ τὴν Ἀλωπεκῆν, ὡς ὁ πνέων
ἀνέμος τοὺς κλονήσῃ. Ὅχι! φίλοι βου-
λευταί. Τὰ εἰς τοὺς Παρισίους σπουδάζον-
τα τὰς ἐπισήμας τέχνας τῆς Ἑλλάδος ἐμει-
ναν ἡσυχοὶ θεαταὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ὡς
ἐχρεώσασαν νὰ μείνωσι, καὶ διότι ἦσαν
πάρσιχοι καὶ παρ-πιδημοὶ εἰς τὴν πόλιν,
καὶ διότι δὲν εἶχαν χρεῖαν οἱ ἀγωνιζόμενοι
τῆς συμμαχίας τῶν. Ἄν ἐπροσκληθῆτο
(καὶ τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἐπρόσμενε ἡ
ψυχὴ τῶν πηδῶσα), ἴθι-λαν δράμειν εἰς
βοήθειαν τῶν συμμητῶν αὐτῶν Ἑλλάνων,
διὰ νὰ δεξιῶσιν, ὅτι σπουδάζουσι σιμὰ τῶν

Χ. Ναί, φίλε, τοιούτους ἐγνώρισα τοὺς
Γάλλους, φιλανθρώπους πρὸς ὅλον τὸν κόσ-
μον, ἀλλ' ἐξαιρέτως πρὸς τὸν Γραικικὸν λα-
ὸν ἑμιωμένους καὶ συγκιρασμένους

Φιλίας χυλῶ καὶ ξυγγνώμῃ

Τινὶ προτέρᾳ ----- (2)

Λ. Ὡς συγγενεῖς τῶν Γραικῶν, ὡς Γαλ-
λογραικοὺς. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Χρεω-
σοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀνακαλύψωμεν εἰς
αὐτοὺς τὰς πληγὰς μας, φανερόντας τὴν
ἀληθινὴν τῆς Ἑλλάδος κατάστασιν.

Χ. τοῦτο πρέπει νὰ κάμωσιν οἱ βουλευ-
ταί μας.

Λ. Τοῦτο καὶ χρεωσοῦν, ἐπεὶ δὴ ἠγαλ-
λιάσθησαν τόσον, ὅτι οἱ ἥσυχοί μας

ἄλλων τὴν ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας ἐπισήμην
τῆς εὐνομίας, ὅτι βδελύσσονται τὸν δό-
λον, τὴν ἐπιτοκίαν, τὴν τυρονομίαν, καὶ
ὅτι κατ' αὐτὸν μᾶλλον νὰ κινῶσι πό-
λεμον ἄσπονδον, ὅταν ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν
φίλην πατρίδα τὴν Ἑλλάδα.

(1) Ἀριστοφάν. Εἶρ. 957.

επουδασι νέοι ἐμαχαιοκοποῦντο μὲ τὴν βασιλικὴν φυλακὴν, καὶ μὲ τοὺς ἑλθεῖντες.

Χ. Μέρος τῶν χρησῶν τοῦτον νέον, ὅσοι ἐτελείωσαν τὸν δρόμον τῶν μεθιμάτων, πρέπει νὰ προσκαλεσθῶσιν ἀπὸ τὴν Βουλὴν, ὡς ἱκανοὶ καὶ σχολαῖα νὰ καταστήσωσι, καὶ ἡμερίδας νὰ συντάξωσι, καὶ τὸν ἀπαίδευτον, ἀλλὰ διψῶντα, νὰ παιδευθῆ χρησῶν ἑλληνικὴν γλῶσσαν νὰ φωτίσωσι.

Α. Δικαίως τὸν ἀνδραγαθὸν χρησῶν. Ἐδειξε μὲ τὴν ἔως τώρα διαγωγὴν του, ὅτι εἶναι ἀλθῶς "Γῆ ἀγαθὴ" καὶ ὅτι ἴθι βλασθήσει καὶ καρποὺς ἀγαθοὺς, ἂν δὲν ἐπνίγεται ἀπὸ ζιζάνια.

Χ. Θέλουν θερισθῆν καὶ τὰ ζιζάνια μὲ τὸν καιρὸν

Α. Μὲ τὸν καιρὸν! Δὲν πρέπει νὰ προσμένωμεν ἄλλον καιρὸν παρὰ τοῦτον τὸν εὐτυχέστατον καιρὸν, ὅς τις ἐθῆρισε τὰς βουλάς τῆς Ἁγίας συμμαχίας. Ἐλπισθῆναι τί ἐλεγεν ὁ φιλόπατρις Δημοσθῆνης;

Χ. Ἐλπινοῦνται ποτὲ αἰ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας βροντᾶσαι τοῦ φρονιά; "Ὁ μὲν

τῶν παρῶν καιρῶν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι,
 ἡ μωνονουχί λέγει τὴν ἀφειδίαν, ὅτι τῶν
 ἡ παρὰ εἰπόντων οὐκ ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπ-
 ἡ τέων ἐστὶν εἰπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν
 ἡ φρονιζέτε (1).

Λ. Ὁ ἀπροσδοκῆτως φανείσῃ οὕτως και-
 ρῶς τοῦ Δοσπαίου, εἶναι ἡ ἀληθινὸς καιρῶς
 τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐλπίζοντες νὰ θερίσωσι
 τὰ ἑλληνικὰ ζιζάνια νέοι μας Γραικοί,
 πρέπει νὰ συναδειθῶσι μὲ Γαλλογραικοὺς
 θεριστὰς, διὰ τὴν γένη ὁ θερισμὸς ἀσυσία-
 ρος, εἰρηνικὸς, ἀναίμακτος, τοιοῦτος. εἰς
 ἕνα λόγον, ὅποιος πρέπει νὰ ἦναι, ὅταν
 οἱ θερίζοντες ἐπαγγέλλονται χριστιανοί.
 « Ἐξάρατε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν »
 (2), καὶ ὄχι τί πλέον. Ἀρκεῖ ν' ἀπομα-
 κρυνθῶσιν ἀπὸ τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν
 ὅλοι οἱ Τουρκογίστοντες.

X. Περὶ τοῦ Ἀναίμακτος μέγε-
 ῖσυχος. Ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὴν μακρὰν

(1) Ὁλυθακ. Α'. σελ. 9.

(2) Α. Γ. ρ. Κοριθ. ε', 13.

πειραν καὶ οἱ λαοί, οὗτι δὲν ἐσφύγη κατὰ τυραννίαν μὲ σφαγὴν τυράννων. Αὐτὴν τὴν τυραννίαν χρθεσοῦν γὰ πληγῶνας κατὰ καρδία, καὶ χι νὰ χύνωσι σῆμα τυράννων. Καὶ τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς θέλει κάμειν ἢ ἐλευθερία τῆς τυπογραφίας.

Α. Ἡ τυπογραφία δὲν εἶναι ποτὲ ἐλευθερία, ἂν δὲν ἔχει ὑπερασπιστὰς τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐτοιμοῦς ὕλων τὸ ἔθνος.

Χ. Εἰς τοῦτο ἐμποροῦν νὰ μὰς χρησιμεύωσι οἱ Γάλλοι συνοδεύοντες τοὺς νέους μας.

Α. Δὲν ἤξεύρω ἂν νοῆς τὴν συνοδίαν ἢ βοήθειαν τῶν Γάλλων, ὡς ἐγὼ τὴν νοῶ.

Χ. Ἀπεικάζω πῶς τὴν νοεῖς· ἀλλ' ἔσως δὲν εἶν' ἀκίμη τοῦ καιροῦ τοιαύτη συνοδία.

Α. Καιρὸν ἄλλον τοῦ παρόντος καιριώτερον δὲν βλέπω, οὐδὲ καιριωτέραν θεραπείαν ἄλλην τῶν πληγῶν τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκω, παρὰ τὴν θεραπείαν τοῦ Δρεπάκου. "Ὅλαι αἱ παλαιαὶ Βουλαὶ καὶ Κυβερνήσεις πρέπει νὰ ἀνακαινισθῶσι μὲ γίαις

ἀρχαιρείας.

Χ. Τοῦτο κρίνω καὶ ἐγὼ ἀναγκαῖον.

Α. Καὶ νὰ παραδοθῆ ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἀνακκινισθεῖσαν ἀπὸ τῆς θεῖ-
σιν Ἀρέπανον Γαλλίαι· μόνους τοὺς Γάλ-
λους νὰ διχθῆ συμβούλους τῆς καὶ προσά-
τας ἡ Ἑλλάς, καὶ ὄχι ἄλλους....

Χ. Αὐτοὺς ἐπιθυμῶ κ' ἐγώ.

Α. Νὰ σείλῃ πρὸς τοὺς πρέσβεις, ὄχι
Πρίγκιπας, ὄχι Κύριπτας, ὄχι Βαρόνους,
ἢ Καβαλλιέρους, ἀλλὰ δύο πολίτας ἐπι-
λοῦς, ἔχοντας εἰς τὴν κεφαλὴν, ὄχι τὸν δι-
πλωματικόν, ἀλλὰ τὸν ἀπλούστατον κοινὸν
νοῦν, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τὸν ἔρωτα τῆς
πατρίδος....

Χ. Μόνος ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος θέλει
τῶν φωτίσειν καὶ τὸν νοῦν.

Α. Νὰ φανερώσῃσι πρῶτον τὴν ἀμετά-
θετον βουλήν τῶν Ἑλλήνων νὰ πολιτεύ-
ωνται ἀδασίλευτοι, κατὰ τὸ πολιτικὸν αὐ-
τῶν σύστημα....

Χ. Διωρθωμένον ἕμως.

Α. Τοῦτο ἐμελεῖ κ' ἐγὼ νὰ εἶπω· καὶ

διὰ τοῦτο, νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ μὲν τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν τρεῖς ἄνδρες φιλέλληνας, ἐκλεγμένους, εἴτ' ἐξ αὐτῆς, εἴτ' ἐξωθεν τῆς Βουλῆς, νὰ ἀναθιωρῆσωσι συμφώνως μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν, τὸ πολιτικὸν τῆς Ἑλλάδος σύνταγμα τὴν δὲ πολὺ τὴν Βασιλέα Φίλιππον νὰ παρακαλέσωσι, νὰ στείλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα κανένα στρατηγὸν φιλέλληνα, τὸν φαβιέρου, ἢ ἄλλον ὅμοιον τινὰ τοῦ Φαβιέρου.

Χ Μ' ἀρέσκει πολὺ τὸ περὶ τῶν τριῶν ἀνδρῶν. Τὸ δὲ περὶ τοῦ στρατηγοῦ δὲν συμφέρει εἰς τοὺς Γάλλους.

Λ. Οὐδ' οἱ Ἕλληνες εἶναι τόσο ἀδικῆκτοι, ὥστε νὰ ζητῶσιν ἀπὸ τοὺς εὐεργέτας τῶν τὰ ἀσύνφορα εἰς αὐτούς. Στρατηγὸν Γάλλον ἐπιθυμῶ, ὄχι νὰ στρατηγῆ, ἀλλὰ νὰ συμβουλιύῃ τὰ στρατηγικὰ τοὺς στρατηγούς μας, εἰς τοὺς ὁποίους τὰρξ ἐνοίγεται νέον σάδιον πολέμου, διὰ νὰ μὴ ματαιωθῶσιν ὅσα ἐκατέρωθεν ὡς τὰρξ.

Χ. Ἡ Ποῖον σάδιον λέγεις;

Λ. Ἡ Ἑλλὰς ἀκόμα δὲν ἐλευθερώθη.

μῆρος μόνον αὐτῆς μικρὸν ἀπέβαλε τὸν ζυγόν, οὐδὲ θ' αἶε ἀργήσῃν νὰ ὑποπέσῃ εἰς αὐτὸν, ἐνὸσφ' τὸ λοιπὸν αὐτῆς μέρος εἶναι ζυγωμένον. Γένοι ἀγῶνες πρῶτόθεν τοὺς γενναίους ἠρώων μοχηλάς· γράσοῦν νὰ ἐξαπλώσωσι τὰ ὄρια τῆς ἐλευθερίας εἰς ἕλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰς κήσους αὐτῆς κατὰ τὴν παικιὰν αὐτῆς γεωγραφίαν, νὰ συμπεριλάβωσι μὲν αὐτὰς καὶ τὴν ἀγωνιζομένην Ἡρήτην, τὴν Σάμον, καὶ οὐτὴν ἀκίμητλη ἀδίκως καὶ ἀνέως κατασφραφίσαν Χίον, δι' ἀλοσίαν ἐνὶς Σάμιου.

Χ. Ἄλλὰ τὸ πρωτόκολον τῆς Λόνδρας ἰφίλε Λαοσθένη

Λ. Ἐλησιμόνητες, βλέπω, φίλε Χερσίλαε, ὅτι ζομεν σήμερον εἰς τὴν μακαρίαν ἐπισχὴν "Ἰὴν ἐπὶ τοῦ Δρεπάνου", ἥτις ὄσφρισε καὶ πρωτόκολλα καὶ δευτερόκολλα. Τοῦτο μόνον δεῖται καὶ παρακαλεῖ τοὺς Γαλλοὺς ἢ Ἑλλὰς, ἐνὸσφ' αὐτὴ πολεμῆν νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ πρῆγοικὴν αὐτῆς ὀλοκληρίαν, νὰ καταπέσωσιν ἐκείνοι μὲ λόγου ἰσχυροῖς τὸν

τύρηνον, νὰ μὴ μακρίνη τὴν ἀντίστασιν, μὴδὲ νὰ χύνη τὸ ἑλληνικὸν αἷμα, μὴ ἰ. καρδισάτην ἀνταρτυσίαν τῆν ἰδίαν σου.

Χ. Εὐχομαι, φίλε, νὰ τελεωθῶσιν αἱ ἐλπίδες σου! Εἴθ' νὰ ἐλευθρουῖ καὶ ἡ θρησκεία τῆς Χίους ἀλλὰ φοβῶμαι μὴ τοῦτο εἶναι δύσκολον.

Α. Γούτ' ἄλλο τὸ καλὸν ἐπροξένησαν ἡ ἐπί τοῦ Δακτύλου, παροῦσιν ἐπιτυχίᾳ, ὅτι ὅλα τὰ δίκαια ἔγιναν καὶ εὐκόλα. Ἰ. Τίς ἐμποδίζει τοὺς Χίους καὶ τοὺς Ψυρανοὺς, βοσημένους ἀπὸ τὸν γενναῖον, καυτικὸν τῆς Ἰδρας, νὰ κάμωσι νέαν ἀκρόασιν εἰς τὴν πατρίδα των, Πρωτόκολλον τοῦ ἡγετονχοῦ καὶ τοῦ Βελιγκτῶνος δὲν ἔχουν πλέον νὰ φοβῶνται ὀλιμπρὸς νικητοῦρκαι; Νικόλαος θέλει μετὰ χαρᾶς ἐορτάσειν τῶν δουλοχον ὀμοθυμῶσιν του τὴν εἰς τὴν πατρίδα των ἀποκατάστασιν. Ἀμέτοχος ἀπὸ τὰς ἀνομίαις τῆς θρησκείας Ἁγίας συμμαχίας, τὴν μάλιστα λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ δείξῃ, ὅτι οὐδὲ θέλει συγχωρησάσθαι νὰ συγκρατηθῇ πλέον

ἄλλη συνωμοσία κατὰ τῶν λαῶν.

Χ. Συμμερίζομαι, φίλε, πῶς τις τὰς
περὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος χρησῆς ἐλπίδας
σου, καὶ μάλιστα τὰς περὶ τῆς δυστυχούς
ἡμῶν πατρίδος, τῆς Χίου. Ἡ ἀπροσδό-
κητος παρυῦσα ἐποχὴ ἔκαμεν, ὡς εἶπες,
δυνατὰ ὅλα τὰ δίκαια, καὶ θέλει γεννή-
σαιν ἀκόμῃ πολλὰ ἀπροσδόκητα, διότι ἐ-
γινε μὲ δίκαιον καὶ οὐρανοκταίβατον δρέ-
πανον.

Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός.

Τοιόν δ' ἀπίθη τῷδε πρᾶγμα (1),

Τοιαύτην παράδοξον καὶ ἀνέλπιστον πραγ-
μάτων ἀπόδοσιν ἐγέννησε τὸ δρέπανον· κ'
ἰδὼ τελειώνωμεν κ' ἡμεῖς σήμερον τὸν μα-
κρὸν τοῦτον διάλογον, ἂν τὸ κρίνεις κ' ἐ-
σὺ εὐλογον.

Α. Ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ νὰ τελειώσῃ ὁ διά-
λογος, καὶ ἀναβάλλω εἰς ἄλλην μας συν-
τυχίαν ὅ, τι τῶρα μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν.

Χ. Λέγε, παρακαλῶ, τὸν λογισμὸν σου.

(1) Εὐριπίδ. Ἰωνιδ. 1415.

Α. ἄλλοτε, φίλε, ὄχι μόνον διότι εἶναι μακρὸς, ἀλλὰ ὅτι φοβοῦμαι μὴ τὸν κρίνεις καὶ γελοῖον.

Χ. Δέχομαι καὶ τὰ γελοιά σου· διότι εἶναι, δὲν ἀμφισβῆλω, ἀλλοτρίων γελοίων γέλωσ καὶ περίγελως.

Α. Ἐξεύρεις πύσαι αἰρίσαις ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπ' αὐτῆς σχεδὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἕως τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Γραικορωμαίων ἀγίων, θείων καὶ θεοσέπων νομίμων Αὐτοκρατόρων.

Χ. Πολλαὶ καὶ ποικίλαι, καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Δύσιν ἕως τότε, καὶ μετὰ τὴν ἀλωσιν ἄλλαε ἔχει ὀλιγωτε-
ραι εἰς τὴν Δύσιν.

Α. Ἀκολούθως, δὲν σὲ λαμβάνουν οὐδ' ἔσα κακὰ ἐπροξένησαν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν πολιτείαν.

Χ. Ἰὴ! Ὅλοι, μὴ πρίψασιν ὅτι ὑπερασπίζοντο τὴν θρησκείαν ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἔλη ἢ ζυὴ ἐπέρασε καὶ διδάσκη τὴν εἰρήνην, τὴν ἀνοχὴν, τὴν μακροθυμίαν καὶ

τὴν πρὸς ἀλλήλους ἰγάπην, ὅλαί, λέγω, ἐξεθνεύθησαν κατ' ἀλλήλων, καὶ μὲ ποταμούς αίμάτων κατέκλυσαν τὴν γῆν ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ.

Α. Αἰ! φίλε μου. Οἱ μέχρι τῆς Γερῆς ἐξέτισσας (ημῖν ἰ ἰ η) ἀεὶ αὐ οὐ τοὶ ποταμοί, λαγίζοναι μικροὶ τινὲς ἐκλαγαὶ παραβιλλόμενοι πρὸς ὀκτανόν αίμάτων, ὅτον ἔχουσε μία μόνη καὶ ἑαυτὴν αίρεσις.

Χ. Ἰουίον λέγεις;

Α. Ἰὴν αίρεσιν τῶν ὀλιγαρχικῶν, τῶν τιτλασθῶν, τῶν ἐπαγγιλλομένων τούτων ευγενῶν, εἰς ἓνα λίγον, τῶν ἐπονομαζομένων Ἰεραριωτῶν (ἰ ο ἰ η η χ).

Χ. Ἀλλ' αὐτὴ ἵκει πλέον πολιτικὴ παρὰ θρησκ. τινὲν αίρεσις.

Α. Αὐτὴν αὐτὴν πηγὴν ἐγεννήθη, καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἔειπεν καὶ ταύτην καὶ τὰς θρησκ. αἰ. εἰς, τὸ πνεῦμα λέγω τῆς ὀλιγαρχικῆς. Ἦτι νομίζεις ὅτι οἱ Ἀρεχάρη παραδείγματος χάριν, ἐποθέμψαν δι' ἄλλου πλὴν οἷα να ἦναι πρῶτω των

Χριστιανῶν, οἱ Νεστωριανοί, δι' ἄλλο πλὴν
 διότι ἤθελον καὶ αὐτοὶ νὰ πρωτεύωσι, καὶ
 οὕτω καθεδρῆς αἱ λοιπαὶ αἵρεσεις. Πᾶσα
 μία ἀπ' αὐτὰς ἔλεγεν ὑπερηφάνως· Εἰς
 ἡμᾶς μόνους σώζεται ἡ ὀρθοδοξία, ἡμεῖς
 μόνοι εἰμεθα οἱ ἀληθινοί, οἱ ἰσχυρῶς εὐγε-
 ναῖς Χριστιανοί.

Λ. καὶ « Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἄβρα-
 ἄμ. » Ἐχεις δίκαιον.

Λ. Ἀλλ' ἀπὸ τὰς θρησκευτικῶν, ἄλ-
 λαι ἀπιστοῦσαν ἐλύματα, ἄλλων ἐμάρτυ-
 ροῦ τὸ πῦρ ἢ πρόδος τῆς παιδείας· μόνη τῶν
 ὀλιγαρχῶν ἡ αἵρεσις ἔχει μόνον διαμένει ἀ-
 κήμη, ἀλλὰ σπουδάζει ν' ἀνακτήσῃ ἐκ τῆς
 τῆς ἀρχαίας αὐτῆς δυνάμει, καὶ νὰ κα-
 πασοσῇ τὴν ποδεῖαν, διὰ νὰ καλύψῃ πάλ-
 λιν τὴν Εὐρώπην ὑλην μὲν τὸ σῶμα, ὡς
 πρῶτος τιμαριωτικῆς βαροβότας. Καὶ
 ὑπομνή, δια τὸ πολιτομῆνα τῆς Εὐρώπης
 ἔσται, γενεαλογούμενα τὰ ἐκλύτερα ἀπὸ
 Τιμαριώτου, ἐπὶ δὲ τοὺς ὑπερῆσιν ἀκήμη·
 ἀλλὰ προσκοθῆ ἡ ἀσέβεια αὐτῆ αἵ-
 ρεσι νὰ εἰσχωρῆσθαι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ἦτις δὲν ἐγνώρισε ποτε Τιμαριώτας· σπουδίζει νὰ καταμολύνη τὰ παλαιὰ της κατὰ τῶν βαρβάρων τρόπαια, καὶ τῶν νέων αὐτῆς ἡρώων τὰ ὄχι ὀλιγώτερον λαμπρὰ κατορθώματα. Βλέπεις, φίλε μου, ἔτι μὲν τις ἀπετίναξεν ἢ ταλαίπωρος Ἑλλὰς τῶν ἀγενεσάτων Μουσουλμάνων τὴν ζυγὸν ἀπὸ τὸν αὐχένα της, μὲν τις ἤξιόθη νὰ ὀνομασθῆ ἸΣΟΝΟΜΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, καὶ ἀπέκτησε Κόμπτος, Βορβίνους, Καβαλλιέρους, καὶ ἄλλους τοιούτους γελοιστάτους ἀνθρωπίσκους· καὶ, μὲν τις ἔχουσα αὐτῇ τὴν ἐπιούσιον ἄρτον, σέλλει εἰς τὰς ἄλλας ἐξουσίας πρέσβεις Πρίγκιπας ἐκ διγονίας, οἱ ἑποῖσι (ὡς εἶναι ἰδίου τῶν Πριγκίπων) οὐδ' εἰς πλακοῦντας πλείονι εὐχαρισθοῦνται ζυμωμένους μὲ πεινῶντων ἰδρώτας.

Χ. Ἐὖ δρέπανον ὅμως τῶν Περισίμων ἐσῦπνισε καὶ τοὺς ἐργάτας τῶν πλακοῦντων. Δὲν θίλουν, βλέπεις, οὐδ' οἱ πλακοῦντοπλάστει τῶν Γάλλων νὰ ζυμῶνται πλείονι, πλὴν μὲ συνθήκην νὰ μετέχωσι καὶ αὐτοὶ μέρος ἀπὸ τῶν πλακοῦντων.

Α. Τοῦτο φυσικά ἔπριπε νά γεννηθῆ ἀπὸ τὸ δρέπανον. Ἄλλ' οἱ μαθημένοι νά ζῶσιν ἀργοὶ μετῶν ἐργαζομένων τοὺς κόποις δὲν ἔχασαν τὰς ἐλπίδας, νά ἐρώσωσι καὶ πάλιν τὴν ὄχι ἐκ διγωνίας ἢ τριγωνίας, ἀλλὰ δέκα σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων παλαιγονίας συνήθη των τράπεζαν. Τοιαύτας ἐλπίδας τρέφει τῶν ὀλιγαρχικῶν ἡ κῆρσις, καὶ διὰ ταύτας ἐπροσκάλεσε σύμμαχον αὐτῆς καὶ τὴν σατανικὴν τῶν Ἰησουϊτῶν κῆρσιν.

Χ Μεγάλη εὐτυχία τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἡ ἐκκλησία της δὲν ἔχει Ἰησουϊτας. Τὸ ἱερατεῖόν μας ἐξεναντίας, ἀντὶ συμμαχίας μετὰ τοὺς ὀλιγαρχικοὺς, ὡς ἔπραξαν πάντοτε οἱ ἀπόστολοι τοῦ Πάπα Ἰησουϊται (1), θῆλει σπουδάσειν, δὲν ἀμβροβίλ-

(1) Γνωσκὺν εἶναι καὶ εἰς τοὺς μετρίαν εἰδήσειν ἔχοντας τῆς Ἰσορίας, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ εἰσι καὶ σήμερον, ὡς τοὺς Ἰσορεὶ ὁ Στράβων, διαφροδνται εἰς διάφορα τάγματα (castes) πολιτῶν, ἀν ἦναι δίκαιον καὶ

λω, να τὸς θείξῃ μὲ τὸ ἱερὸν δρέπανον τοῦ εὐαγγελίου.

ἑνομάζονται πολῖται, ὅσοι δὲν πολιτεύονται ὑπὲρ κοινὸν ἔνα νόμον δὲ ὅλους ἴσους. Τὸ εὐγενέστατον τούτων τάγμα εἶναι οἱ λεγόμενοι Βραχμᾶνες, καὶ τὸ ἀγενέστατον οἱ ὀνομαζόμενοι Παρίαι (Paria). Ἐὰν ἀπὸ τὰ λοιπὰ ὅλα τάγματα ἀσεβοῦσάτη καταφρόνησις τῶν δυσχερότων τούτων Παριῶν, ὑπερβαίνει ἀσχηρῶς τὴν δυσχίαν τῶν παλαιῶν Αἰθιοπικῶν εἰλάτων, τῶν Δουλιποροίκων τῆς Ἰμαριαστικῆς βασιλείας τοῦ μεσαιῶνος, καὶ τῶν ἐκ τῆν Ἀφρικῆν εἰς τὴν Ἀμερικῆν μετακομιζομένων ἀγυρῶν Αἰθεῖπων. Μὲ τούτους καὶ ἰσπανοεπιφανοῦς καὶ ἐπογκρατικῶσαν οἱ δὲ σκεπταί των. Ἐν δυσχί Παριῶν οὐχὶ νὰ τὸν ἄγγισθῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν πλησιῶσι, τίς ἀπὸ τὰ λοιπὰ τάγματα, λογίζεται μίσημα, καὶ ὁ κατὰ τὴν ἢ ἀναγκῆν πλησιῶσθαι λουεται, οἷα νὰ καθύμισθῃ ἀπὸ τὸν μίσημα. οἱ ἀπεσελλόμενοι ἀπὸ τὸν Ἰνδιαν

Α "ΑΙ "ΑΙ "ΑΙ!

Χ : Ἀμφιβόλλεις τάχα περὶ τούτου ;

Α . Ἐμάντευσες βλέπω τὴν ὑπόνοιαν ἐμελ-
λα νὰ σοῦ φανερώσω λογισμὸν . Τοῦτο ἐλ-
πίζω κ' ἐγὼ ἀπὸ τῶν ἑρμῆς μας , οὐδ'
ἀμφιβόλλω ποσὶς περὶ τούτου . . .

Χ . Ἐλεύθηρα τῶρα καὶ αὐτοί , θέλουσιν
διδάσκειν καθ' ἑαυτὴν τοὺς κυλίτας , ὅτι ἐ-
λεθερία χωρὶς ἀρετὴν εἶναι τὸν ἀδυνάτων
νὰ φυλαχθῆ , ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι οὐτ'

Ἰησοῦται νὰ διδάξωσι τοὺς Ἰησοῦς τὸ ἐ-
σπόμενον τοῦ Χριστοῦ εὐαγγέλιον , ἐξουσίαι ,
ἀνογνωστοί πῶς τὶ διδάσκουν ; Βδελύσσον-
ται καὶ αὐτοὶ τοὺς Παρίας , καὶ ἀφίθουν
τὴν κατήχησιν αὐτῶν εἰς τοὺς Καπουκί-
νους , ἢ ἄλλους ὑποδεδεγμένους Μοναχοὺς ,
καταχθόνους τοὺς εὐγενεῖς μόνους μόνους αὐ-
τοὶ οἱ ἐπαγγελμένοι μαθηταὶ τοῦ Ἰη-
σοῦ . Ἰδὲ τὸ πρὸ ὀλίγων ἔτων ἐκδομένον σύγ-
γραμμα περὶ Ἰησοῦ ἐπὶ τῶν ἐπιγραφόμενων
Les Jesuites ou les Pares, usuriers et
usuriers a.eurs (μαρτ. 15, 18, 24, 25, 26, 27)

εἰς τὴν ἀπὸ πρῶτῃ ἕως ἑσπέρας βαπτολόγον
 προσευχὴν (1), οὐτ' εἰς τὴν φονικὴν σκλη-
 ραγωγίαν τοῦ σώματος (2), ἀλλ' εἰς τὴν
 ἀκριβῆ πρᾶξιν τοῦ θέλματος τοῦ Θεοῦ,
 « Οὐ πᾶς ὁ λίγων μοι, Κύριε, Κύριε,
 » εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρα-
 » νῶν· ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πα-
 » τρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς (3). » Καὶ τὸ
 θέλημά του εἶναι, ἵνα ζῶσι τὰ λογικά
 του κτίσματα ὡς ἀδελφοί. Ἐως τώρα οἱ
 δοῦλοι τοῦ τυράννου ἱερεῖς μας ἔλεγαν πα-
 ρηγοροῦντες τοὺς δυσυχεστάτους τῶν δού-
 λους λοῖκοὺς, « Ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν
 » οὐρανοῖς ὑπάρχει (4). » Ἀπὸ τοῦ νῦν,
 ἔλευθ'ροι πρὸς ἔλευθέρους, πολίται πρὸς
 πολίτας λαλοῦντες, χρεωσοῦν ἑλευθεροσό-
 μως καὶ κηρύττωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
 εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὰς ἀγοράς, ὅτι τὸ

(1) Ματθ. ε', 7.

(2) Πρὸς Κολασσ. β', 23.

(3) Ματθ. ζ', 21.

(4) Πρὸς Φιλιππ. γ', 20.

Ἐν οὐρανοῖς πολίτευμα ἕκτινοι μόνον ἔχουν
 νὰ τὸ πολιτευθῶσιν, ὅσοι πρῶτον ἐδῶ κά-
 τω εἰς τὴν γῆν ἐπολιτεύθησαν ἰσονόμως με-
 τοὺς ἀδελφοὺς των· ὅτι ἡ πύλη τῆς βα-
 σιλικῆς αὐλῆς τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἀνηλεῶς
 κλεισμένη εἰς τοὺς αὐλικούς τῆς γῆς,
 Πρίγκιπας, Κόμητας, Βαρόνους, Καβαλ-
 λήρους, ὅλοις, εἰς ἓνα λόγον, ὅσοι ζολί-
 ζονται μὲ θετούς τίτλους, διὰ νὰ κατα-
 φρανῶσιν ἀδίκως τοὺς ἴσους καὶ ὁμοίους
 των. Ἐδὲν εἶναι ὡςτος ὁ λογισμὸς σου;

Α. Ὅχι ὀλύκληρος.

Χ. Ἐδὲν σ' ἀρίσκουν λοιπὸν οἱ λόγοι μου;

Α. Ἄγιοι, ἀγιώτατοι, ἀκόμη καὶ ῥη-
 τορηκότατοι, ἀρκετοὶ νὰ πείσωσι τὴν ἐρ-
 γάτην καὶ χρῆσιν λαὸν· ἀλλ' ἔχι τοὺς
 ὀλιγαρχικούς. Οἱ ὀλιγαρχικοὶ, φίλε, εἶ-
 ναι λαὸς σκληροστέγηνλος· μαθημένοι εἰς
 τὸ ὄνειδος νὰ ζῶσιν ἀργοὶ ἀπὸ τῶν ἐργα-
 ζομένων τοὺς κόπους, φυσικὰ τοὺς θεί-
 λουν ἀπαιδεύτους καὶ ταπεινοὺς, διὰ νὰ
 μὴ γογγίζωσι χύνοντες τοὺς ἰδρωτὰς των
 δι' αὐτούς....

Χ. Ἐπὶ τὸ πλεον ἁπλῶς συλλογίζεσαι;

Α. Ἐξέλιξτε τὴν συνήθειαν τῆς ἐκκλησίας μας ἢ ἀναθεματίζει κατέτος, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας, ὅλους τοὺς αἵρετικούς.

Χ. Συνήθειαν, ἥτις ἔπρεπε νὰ πύση πρὸ πολλοῦ, ἐπειδὴ, ὡς ἔλεγε, ἀπὸ τὰς αἱρέσεις ἀλλαιετούθησαν, καὶ ἄλων ἐμαρύνθη τὸ πῦρ,

Α. Ὅχι, δὲν θέλω νὰ πύση ὀλίγη ἀλλ' ἀπὸ τῶν αἵρετικῶν, νὰ ἀναθεματίζεται, τὴν Κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας, ἢ κακοδοξοτάτη, καὶ πολιτικός καὶ γρισιανικός, ὅλων τῶν αἱρέσεων, ἢ αἵρεσις τῶν ὀλιγαρχικῶν.

Χ. Ὁδὸς ἦταν ὁ λογισμὸς σου!

Α. Καὶ διὰ τοῦτο σ' εἶπα, ὅτι ἐφροσύμην μὴ τὸν κρίνῃς γελεῖον.

Χ. Ὅχι βέβαια γελεῖος· ἀλλὰ συλλογίζεσαι πράγμα ὅπως ἀσύνητες ἀνήκουσον, παράδοξον.

Α. Εὐαγγελικὸν ὅμως. Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Χριστὸς τοὺς ἀναθεματίζει· ἢ δὲν ἐπιθυ-

σαν ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ,

Χριστοῦ γε πατρὸς παιδὸς ἐξωλέσεται.

Α. Ἐξίτασε τώρα, ὅποιοι εἶναι καὶ οἱ σημερινοὶ κομψαὶ τῆς εὐγενείας.

Χ. Οἱ μὲν Τιμαριῶται κατάγονται ἀπὸ λησῆς, τοὺς δεσποτικώτατος τῆς Γαλλίας καὶ πολλῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν λαῶν, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν οὐδ' ἐξεύρουσιν πλῆρον οὐδ' αὐτοὶ πόθεν κατάγονται, ἀλλ' ἐπλασαν γενεαλογίαις (1) ἀντιχριστιανικαῖς, διὰ τὴν ἀποκτήσασιν τὴν ἐξαιρέτην τιμὴν τὰ πικρῶν ἀπόγονοι λησῶν. Δευτέρᾳ τάξιν εὐγενῶν εἶναι οἱ καταγόμενοι ἀπὸ αὐλικῶν, ἡγούσιν ὑπουργοὺς, ἢ μᾶλλον δούλους δεσποτῶν· καὶ οὐκ ἔστι πάντοτε δούλους ἐντίμους. Τρίτην τάξιν ἀριθμῶ τῶν, ἔσοι βαρυνόμενοι τὴν τιμιώτατον ὅλων τῶν τίτλων τίτλον τοῦ πολίτου, ἐπρίκριναν τὰ παρασιτώσιν εἰς τῶν Τιμαριωτῶν ἢ αὐλικῶν τοὺς οἴκους, προσθήσαντες εἰς τὸ ὄνομά των καὶ τὸ γινεῖον DE, διὰ τὴν νομίζονται εὐ-

(1) Πρὸς Τίτ. γ', 9.

γενεῖς. Οἱ τρεχέδειπνοι καὶ φρονηκῶδες οὔτοι εἶναι οἱ χείριςοι τῶν ὀλιγαρχικῶν. Παρατρέχω ἄλλους μασιγίας, τοὺς λαόδοντας δωρον ἀπὸ δεσπότης εὐγενείας τῆς νόμῳ, ἢ ἀγορεύσαντες αὐτὸ μὲ ἀργύρια, καθὼς ἐπωλεῖτο ἀπὸ τὴν πρὸ τριακονταετῶν θερσιθεῖσαν μὲ τὸ Ζαχαριακὸν δριπανον Βενετικὴν ὀλιγαρχίαν, ὡς νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ πωληθῆ ἢ νὰ χαρισθῆ καὶ ἡ εὐγένεια, καθὼς χαρίζεται ἢ πωλεῖται δικτυλίδιον χρυσοῦν, ἢ ἄλλο τί εὐλισμα παλοτελές. Ἄλλ' ἄς λυθῶμεν τώρα εἰς τὸν ἐπ' ἐκκλησίας ἀναθεματισμὸν τῆς ὀλιγαρχικῆς κακοδοξίας, ὡς εἶχες νὰ τὸν συντάξῃς;

Α. Ἀπλοῦστατον πράγμα. Ἄνοιξτε τὸ Τριῶδιο, καὶ εἰς τὸν ὄπον τῶν ἐκεῖ ἀναθεματιζομένων αἰρετικῶν, Ἄρειου, Νεστορίου, Σαβελλίου, καὶ ἄλλων τοιοῦτων μωροθεολόγων ἀθλίων ἀνθρώπων, βίβη τὰ διάφορα τάγματα τῶν ὀλιγαρχικῶν.

Χ. Πῶς;

Α. Παραδείγματος χείριν.

“ Εἰς τοὺς κομπάζοντας εὐγένειαν διὰ
 „ προγόνων δίδξαν, Ἀνάθεμα! „

“ Εἰς τοὺς φέροντας τίτλους, χαρισμέ-
 „ νους ὑπὸ βασιλείᾳ ἢ δεσπότην, χαρὶς τὴ
 „ δηλούμενοι, ὑπὸ τοὺς τίτλους ὑπουργη-
 „ μα, Ἀνάθεμα!

“ Εἰς τοὺς αὐθαισέτως λαμβάνοντας
 „ τοὺς τίτλους, Ἀνάθεμα τρίς!

“ Εἰς τοὺς κυβερνωμένους ἀπο πολιτείαν
 „ ἰσόνομον, καὶ ὕμους εὐλογομένους μὲ
 „ τκινίας, ἢ ἄλλα παρὰσημα προσηραμμέ-
 „ να εἰς τὸ ὄφραμα, Ἀνάθεμα τρίς. „

“ Εἰς δὲ τοὺς τολμῶντας καὶ νὰ ἐμβή-
 „ νωσι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ νὰ μετχ-
 „ λαμβάνωσι τὰ μυστήρια, εὐλογομένοι μὲ
 „ τὰ παράσημα, Ἀνάθεμα δεκάκις! „

“ Εἰς τοὺς τολμῶντας νὰ δεσμεύσωσι
 „ τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας, ὡς εἰς
 „ ληξάς, νυκτοκλέπτας, υἱοὺς τοῦ σκό-
 „ τους, καὶ ἐχυροὺς τοῦ ἀνθρώπινου γέν-
 „ νους Ἀνάθεμα μυριάκις! „

X. Τὸ Μυριάκις τοῦτο μέλλει νὰ
 τεράξῃ πολλοὺς διαπύδας.

Α. Ἐγὼ, φίλε, δὲν λισσῶ οὔτε πρὸς δεσποτῶν οὔτε περὶ βασιλέων. Καθίνας ἀπ' αὐτοῖς εἶναι κύριος νὰ δέσῃ καὶ νὰ λύσῃ, ἔσα οἱ λαοὶ τοῦ ἐπανοῦν λιμένα, ἢ ὑποφέρουν δεμένα. Ὁ λόγος μου εἶναι περὶ μόνου ἐκείνου τοῦ εἴδους τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, τὸ ὅποιον οὐδὲ νὰ ὑπάρξῃ ἔλως δύναται χωρὶς τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας, ὅπου δηλαδὴ οἱ κοινωνοῦντες εἶναι ἀληθῶς πολῖται, καὶ ὄχι δούλοι.

Δούλου τὸδ' εἶπας, μὴ λέγειν, ἅ τις φρονεῖ (1).

Καὶ τοῦτο μόνον τὸ εἶδος τῆς πολιτείας συμφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι πτωχὴ· ἔθιν χρειάζεται οἰκονομίαν, πρᾶγμα ἄγνωστον εἰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ βδελυκτὸν εἰς τοὺς ὀλιγαρχικοὺς. Ἐχει λαὸν ἀπαιδευτὸν πολὺν· ἔθιν ἔχει χρεῖαν πολλῆς παιδείας· πρᾶγμα καὶ τοῦτο μισητὸν εἰς τοὺς ὀλιγαρχικοὺς, ἐπειδὴ ἀπὸ τοὺς ἀπαιδευτοὺς μάλιστα λαοὺς κολακεύ-

(1) Εὐριπίδιδ φρονίσσ. 390.

ονται καὶ προσκυνῶνται. Ἐτίναξεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ζυγῶν δουλικῶν, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ τοῦς Ἑλληνας φέρουν ἀκόμη τὰ εἴγματα τῆς δουλείας, τὰ δουρικὰ φρονήματα, παντάπασι διάφορα ἀπὸ τὰ γενεῖα τῆς ἰλευθερίας καὶ τῆς ἀρετῆς διανοήματα.

Οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος (1).

Διὰ ταῦτα, φίλε μου, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπεθύμουν νὰ σερευνῆ, ἡ ἰλευθερία μας, καὶ μὲ ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἰλευθερίας.

X. Ἔχεις δίκαιον, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀσύνηθες καὶ παράδοξον...

A. Τῶν ἀσυνήθων ὕλων τὸ πλεῖον ἀσύνηθες, καὶ τῶν παραδόξων ὕλων τὸ παραδοξότατον ἦτο, φίλε, ὁ εἰς τριῶν ἡμερῶν διάστημα θρητμὸς βασιλείας ῥιζομένης εἰς ἑξακοσίων ἐτῶν βάθος· ἀλλὰ βλέπεις, ὅτι τὸ Ζαχαριακὸν δρέπανον ἑκατέρησσε τὸν θρητμὸν, καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Καρόλου ἔ-

(1) Ὁ αὐτ. Ὁρ. 1395.

